

**MAI MULT
DECÂT
RADICALI**

**de
Gene Edwards**

PENTRU A EXISTA CU ADEVĂRAT O SCHIMBARE ÎN
BISERICĂ... TREBUIE SĂ FIM

**MAI MULT
DECÂT
RADICALI**

**AVERTIZARE: S-AR PUTEA CA ACEASTĂ CARTE SĂ FIE CEA MAI
REVOLUȚIONARĂ SCRIERE CREȘTINĂ PE CARE O SĂ-L CITEȘTI
VREODATĂ.**

MAI MULT DECÂT RADICALI

DE GENE EDWARDS

SCOPUL ACESTEI CĂRȚI

Cartea aceasta este pentru creștinii ce vor viață de biserică! Dar nu o viață de biserică ce are efecte dăunătoare pentru viața ta.

Vei citi o serie de capitole ce îți vor oferi o imagine cu totul nouă despre viața ecleziei din primul secol. Este un tablou minunat, eliberat de capcanele zilelor noastre. Unul al libertății. O libertate incredibilă.

Fie ca ceea ce citești să vorbească inimii tale.

Cartea aceasta a fost scrisă în mod expres pentru creștinii din Insulele Britanice.

Gene Edwards

ACEASTA ESTE O CHEMARE
LA DESPĂRȚIREA DE MODUL
ACTUAL DE PRACTICARE A
CREȘTINISMULUI, ÎNTR-UN MOD
MAI RADICAL DECÂT CEL
DIN TIMPUL REFORMEI
PROTESTANTE

NU EXISTĂ UN TEMEI
BIBLIC PENTRU NICI UNUL
DIN LUCRURILE PE CARE
NOI, PROTESTANȚII, LE FACEM.

DUPĂ CUM VEI VEDEA ÎN CONTINUARE...

Vei citi în continuare o listă a unor practici, ritualuri, etc., foarte familiare, la care noi evanghelicii participăm în fiecare săptămână. **Toate** practicile acestea au intrat în credința creștină la mult timp **după** primul secol.

Cea mai mare parte a lucrurilor pe care noi, protestanții le facem, au început să fie practicate la mult timp după primul secol. Nici unul din ele nu a început avându-se în vedere Scriptura. *Nimeni* nu s-a gândit la Cuvântul lui Dumnezeu atunci, când a început să facă aceste lucruri.

IATĂ LISTA

DUPĂ CE VEI CITI CUM AU ÎNCEPUT ACESTE PRACTICI ȘI CÂT DE NEBIBLICE SUNT, ȘI DACĂ VEI VREA APOI SĂ REVII LA PRACTICILE PRIMULUI SECOL, VA TREBUI SĂ FII *MAI MULT DECÂT RADICAL*.

CEEA CE FACEM ȘI NU ESTE BIBLIC

CLĂDIREA BISERICII
PASTORII
„REGULA DE ÎNCHINARE”
PREDICA
AMVONUL
BĂNCILE
CORUL
„CAPITOLUL” ȘI „VERSETUL”
CITIREA BIBLIEI ÎNAINTEA PREDICII
FUNERARIILE
DISCURSUL LA ÎNMORMÂNTARE
ȘCOALA DUMINICALĂ
ORDINEA ÎN CARE SUNT ARANJATE CĂRȚILE LUI PAVEL ÎN NOUL TESTAMENT
SEMINARUL
COLEGIUL BIBLIC
ORGANIZAȚIILE INTERDENOMINAȚIONALE ȘI PARABISERICEȘTI
FAPTUL CĂ TOȚI PROTESTANȚII MERG LA BISERICĂ DUMINICA LA ORA 11

Ține-te bine de scaun, pentru că tot ce este în lista aceasta este susținut ca fiind „propovăduit de Cuvântul lui Dumnezeu”. Însă fiecare practică din lista aceasta a început într-un mod ciudat, și mult timp *după* primul secol. Însă astăzi, din motive ciudate, am reușit să regăsim pe fiecare din ele *în* Biblie!

S-ar putea ca descoperirea provenienței acestor practici să ne ajute să înțelegem situația deplorabilă în care ne găsim. După aceea va trebui să răspunzi la o întrebare.

Ce întrebare?

Una, pe care o va pune chiar inima ta.

1

Istoria practicilor noastre

Vom începe prin a descoperi de ce toți creștinii „merg la biserică” duminica. Și la ora 11¹ dimineața.

Întotdeauna la „biserică” la 11 dimineața. Întâlnirea de duminica a fost inventată de Martin Luther. Sâmbătă seara, el băuse foarte multă bere la crâșma din cartier. Cu cât a îmbătrânit mai mult, cu atât stătea mai mult la cârciumă și, ca urmare, a trebuit să fixeze slujba de dimineață cât mai târziu. Astăzi, 500.000.000 de protestanți respectă², (fără să o pună sub semnul întrebării) această tradiție existentă datorită obiceiului de a bea bere a unui teolog german.

Pastorul

Gândește-te. Unde găsești în Noul Testament un om, același, care (1) predică în fiecare duminică, (2) căsătorește oamenii, (3) spune un mesaj când moare cineva, (4) îl îngroapă apoi cu o rugăciune, (5) vizitează femeile în vârstă, (6) se roagă la meciurile de fotbal, (7) prezidează o biserică, (8) prezidează comitetul de diaconi și bătrâni, (9) este aproape întotdeauna îmbrăcat la costum, (10) vorbește ciudat și se roagă caraghios, (11) îi botează pe toți convertiții, (12) și a cărui slujbă și toate practicile de mai sus sunt fundamentate puternic pe Cuvântul Domnului și se găsesc în Biblie.

Nu se găsește un asemenea om în Noul Testament, nu-i așa? Și totuși, astăzi, omul acesta este figura centrală a creștinismului protestant. Chiar, cum a intrat în creștinism pastorul? Iată care este istoria. Și vezi dacă se „fundamentează puternic pe Cuvântul lui Dumnezeu”.

Papa Grigore cel Mare a fost primul, care a popularizat termenul „pastor” în jurul anului 500. El a făcut-o scriind o carte despre îndatoririle *pastorale* ale unui *preot*! Termenul *pastor* nu apare până atunci în nici o scriere creștină cu excepția menționării sale în Efeseni în cadrul unei liste lungi de oameni. Nu se cunoaște sensul cuvântului. Papa Grigore a spus *preoților* să îndeplinească îndatoririle *pastorale*; să viziteze bolnavii, să învețe pe alții doctrinele, să-i căsătorească pe cei tineri, să-i stropească cu apă pe bebeluși, să prezideze slujba, să-i îngroape pe cei morți și să binecuvinteze evenimentele locale, (cum ar fi cele din timpul sărbătorilor). Acestea au devenit pentru veci *îndatoririle pastorale* ale preoților romano-catolici. În Scriptură nu există un astfel de om, sau asemenea îndatoriri.

A apărut Luther și a modificat puțin această listă, dând-o preoților luterani. Cu timpul, cuvântul *pastor*, s-a încetățenit în vocabularul protestanților prin influența vorbitorilor de

¹ Autorul include în termenul „protestanți” pe protestanți, luterani, calviniști, reformiști și neoprotestanți (baptiști, creștinii după evanghelie, pentecostalii. Carismaticii, etc.)

² În Occident creștinii se întâlnesc la ora 11 dimineața. În țara noastră este 9, 10 sau 11 dimineața, în funcție de tradiția fiecăruia.

limbă engleză. Cuvântul a înlocuit termenul catolic *preot*, însă un astfel de om nu a existat în literatura primului secol. Și nici practicile lui nu există în Noul Testament.

Vorbitorii de limbă engleză au dus ideea de pastor și rolul pastorului, pe care Luter le-a inventat, până la marginile pământului. Acesta *este* creștinismul.

Dacă am îndepărta din creștinism rolul actual al pastorului, ar fi un colaps aproape total al bisericii de pretutindeni. Și, totuși, practicile pastorale actuale nu au nici un temelie biblic. Caută să găsești un astfel de om în primul secol.

După Noul Testament, ce să zic!

Clădirile de biserică

Până să nu apară împăratul roman Constantin, (cam la 300 de ani *după* Cincizecime), credința creștină era singura religie din lume a cărei oameni se întâlneau în locuințele lor. Era singura mișcare condusă de laici din toată istoria religiei. Nu avea instituții, ritualuri sau temple. Era fără precedent în istoria umană. Acesta a făcut creștinismul să fie atât de unic. Și plin de viață. Elastic, flexibil, adaptabil. Și cu costuri de întreținere mici! Costurile erau minime. Constantin a schimbat apoi totul.

Toate celelalte religii aveau, (și au), temple, (clădiri ale bisericii), preoți, (pastori), fecioare (călugărițe), ritualuri (masa și „serviciul” bisericesc duminical... care este un *mare* ritual), un vocabular secret cunoscut numai de preoți (teologia) și laici tăcuți. Religiiile au avut întotdeauna aceste lucruri. Inclusiv cele protestante. (De acord, noi nu avem călugărițe!)

În anul 327 d. C. (ține minte data, că este de căpătâi în istoria creștinismului) Constantin a ordonat construirea a nouăsprezece clădiri *creștine*. Nu mai fusese așa ceva. Până atunci ne întâlneam în case. Mai întâi au fost niște sanctuare sau săli. Cele nouăsprezece clădiri au fost construite în trei locuri. *Una* în Betleem și *două* în Ierusalim (pentru nașterea, răstignirea și învierea Sa), nouă în Constantinopole și șapte în Roma.

Constantin a inaugurat aceste clădiri într-un oraș ridicat din temelii în est. A fost un oraș construit de la zero. Orașul nu a fost locuit până nu a fost terminat... având străzile goale, clădiri guvernamentale mari, temple păgâne și cele nouă clădiri împrăștiate prin oraș. Templele păgâne erau numite după numele unui zeu sau al unei zeițe. Constantin, un păgân ca mentalitate dacă nu și ca suflet, a poruncit ca atare: fiecare din cele nouă clădiri creștine să fie numite după *cineva*. Și trebuiau să poarte numele unor sfinți ai primului secol! (De aici vine Biserica Sf. Luca, Biserica Sf. Ioan, etc. Da. Așa a început.)

În Roma, în același an, Constantin a ordonat construirea a șapte clădiri creștine. (Una din ele era un sanctuar așezat pe coasta unui deal dincolo de zidurile cetății. Coasta dealului a fost numită Vatican).

Așa a început (blestemul) clădirii bisericii.

Foarte biblic, nu-i așa protestanților împlinitori ai Bibliei?

Mai târziu clădirile acestea au ajuns să fie numite biserici. Și astfel creștinismul s-a alăturat tuturor celorlaltor religii ale lumii și a ajuns să aibă templele sale. Am pierdut pentru totdeauna semnificația cuvântului biserică, (adunare), ca însemnând *trupul lui Christos*. Astăzi nu suntem în stare să-i vedem pe *credincioși* ca fiind *biserica*. Cuvântul biserică nu are decât semnificația unei clădiri materiale. Orice speranță de înțelegere reală a eclesiologiei a dispărut cam pe când a murit Constantin în anul 337. După ce a fost introdus templul în credința noastră, a apărut curând limbajul secret, preoții ruși de popor, ascultătorii tăcuți, ritualurile și călugărițele.

Pierderea suferită de noi toți a fost uriașă. Lucrurile acestea, pe care noi le-am dobândit au fost un blestem pentru credința simplă pe care Isus, tâmplarul a inițiat-o.

Băncile

Când credincioșii italieni au pășit în clădirile nou-nouțe ce erau clădite în Roma și când grecii au pășit în cele din Constantinopol, ei au văzut că nu aveau pe ce să se așeze. Italienii au cărat înăuntru niște lespezi de lemn cu trei picioare fără spătar și au stat jos!

Pe de altă parte, când creștinii din Constantinople au intrat în clădirile acelea nou-nouțe, s-a întâmplat ceva ciudat. Cineva a cerut ca din respect pentru Christos toată lumea să stea în picioare. (Nu este cunoscut numele celui, care a cerut lucrul acesta ciudat). Nu se stă jos. Fără bănci. Să se stea în picioare! Efectul? Nici astăzi bisericile ortodoxe nu au locuri pentru șezut... în ciuda faptului că ritualul lor duminical durează două ore! Până în ziua de astăzi, ei nu au bănci și abia au niște ferestre pe ici pe colo. Nu este de mirare că devotata Biserică Ortodoxă nu s-a extins ca cea Romano-Catolică! (Apropo, mai târziu romano-catolicii au înlocuit lespezile de lemn cu bănci fără spătar.)

Cu puțin timp înainte de a veni Reformația, cuiva i-a venit ideea să pună spătar la bănci. Așa s-a născut *scaunul* și *banca cu spătar*. Protestanții au preluat ideea, și așa s-au născut *rândurile fixe de bănci* din bisericile protestante. Murmurând, catolicii din întreaga Europă au scos pe rând băncile și le-au înlocuit cu rânduri fixe de bănci. (În America, aproape de la început catolicii au capitulat acceptând rândurile de bănci, pentru a concura cu protestanții.)

Abia la apariția noastră, a evanghelicilor iluminați ai secolului douăzeci, s-a ajuns la conformarea cu Noul Testament și am *tapițat* băncile. (În felul acesta stăm măcar confortabil atunci, când suntem plictisiți de moarte.)

Care este viitorul rândurilor de bănci? În epoca noastră electronică, vom vedea poate speteze vibratoare? Masaje cu dispozitive electrice? Căști stereo pentru a auzi corul mai bine? Cine știe!

Corul

Da, termenul era folosit în Vechiul Testament, însă nu putem justifica sub nici o formă corul datorită acestui fapt. Din punct de vedere istoric, corul pe care îl găsim în biserică creștină își are rădăcinile chiar în corurile păgâne din templele păgânilor. Corurile creștine au apărut

pentru prima dată în clădirile bisericești *ridicate* de Constantin. Atunci, când moda *clădirilor* bisericești s-a răspândit în Europa, corul a devenit universal. Modelul a fost cel al corului din Milan, Italia, unde corul a fost organizat de către un episcop pe nume Ambrosie.

Amvonul

În multe din limbile europene, amvonul este cunoscut după numele său păgân original, *ambo* (latină: ambon). Amvonul precede creștinismul și este cu totul păgân ca origine. Preotul păgân, aflat într-un templu păgân ieșea afară pe un culoar circular dotat cu o balustradă și făcea anunțurile privitorilor păgâni. Acesta era ambo.

Primele clădiri bisericești creștine au urmat acest exemplu păgân, punând un ambo *înăuntrul* clădirii, sus pe unul din stâlpii de susținere. După mai multe secole, după ce protestanții au cucerit nordul Europei (cu sabia, nu cu evanghelia), ei au rămas cu mii de clădiri bisericești catolice. Protestanții au desființat partea din față de care nu te puteai apropia și de unde preoții țineau slujba lor magică. Nu s-au oprit la atât, ci au scos amvonul din laterala clădirii și l-au dus în față. Au pus apoi pe amvon o Biblie pentru a simboliza centralitatea predicării Bibliei în opoziție cu accentul pus de catolici pe slujba religioasă.

Cuvântul amvon, („pulpit” în engleză - n. tr.), provine de la latinescul *pulpitum*. Inițial el însemna eșafod sau platformă. Chiar și astăzi, harmonistul, care stă pe ciocul din față el unei nave de pescuit balene, stă pe un *pulpit*.

Ca cea mai mare parte a ceea ce facem, amvonul își are originile în păgânism. Ține minte lucrul acesta data viitoare, când cineva spune cu glas grav și așa zis evlavios: „Stăm aici la amvonul sfânt pentru a predica ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu!”

Hmmm...

Predica

A nu se confunda cu *mesajul* creștin. Este adevărat, că la prima vedere deosebirea pare a fi neesențială, însă deosebirea este, în fapt, uriașă.

Cu mult înainte de apariția creștinismului, un filozof păgân, pe nume Aristotel, vorbind despre multe lucruri, a vorbit și despre retorică. Adică, cum să ții un discurs. (Greacă: retorică... arta unui *orator*.) Oratoria a fost de mare preț la grecii dinaintea lui Aristotel. Acesta a ridicat-o la nivelul de artă.

În zilele grecilor și romanilor, capacitatea de a ține un mare discurs oratoric era siguranța popularității. Marii oratori erau *stelele de cinema* ale acelor vremuri.

Studiul lui Aristotel asupra retoricii aborda multe aspecte ale meșteșugului vorbirii, însă ideea principală era că un discurs bun trebuie să aibă o introducere limpede, câteva puncte principale și o încheiere.

Printre credincioșii de la început, nu existau asemenea idei. Credincioșii primului secol, fiind aproape în totalitate analfabeți, nu auziseră de așa numitele reguli ale întocmirii discursurilor. Predicarea creștină din primul secol a fost caracterizată de improvizație, spontaneitate și finalitate... și apariția întregului trup de credincioși, nu unor oameni speciali!

Predicile pe care le auzi în fiecare săptămână se bazează pe concepțiile lui Aristotel despre oratorie. (Adesea profesorii de seminar, și studenții lor, nu știu nimic despre aceasta).

Cum a reușit arta de a întocmi discursuri să ajungă în credința creștină?

În Antiohia, Siria, în jurul anului 400 d. C., unul din cei mai mari oratori păgâni ai tuturor timpurilor, Ioan Chrysostom, (Ioan Gură de Aur) a devenit creștin. El a adus în creștinism deprinderea sa oratorică și predica. A ajuns în scurt timp preotul cel mai cu vază din Antiohia și toată Siria. Întreaga suflare a Antiohiei mergea să-i asculte oratoriile. Mesajele acelea se asemănau *în mare parte*, ca stil, mod de transmitere, structură și într-o anumită măsură chiar și la conținut, cu discursurile păgâne. (La fel și predica pe care ai auzit-o duminica trecută).

Ioan Chrysostom este cel, care nu numai că ne-a dat predicile aristoteliene, ci și obiceiul de a avea predici *duminica dimineața*, adică tradiția ca duminica dimineața să se țină de către același om, în același loc, la aceeași oră, *în fiecare* duminică, un discurs oratoric.

Reiese de aici nu numai modul de apariție al predicii și slujbei duminicale, ci și rădăcina *uneia* din „îndatoririle pastorale ale unui preot catolic”. Una din îndatoririle acestea este ca el să învețe pe alții. Lucrul acesta a evoluat cu timpul ajungând acum să fie sarcina principală a unui pastor protestant,... care nici nu știe că el îndeplinește o versiune modificată ale celor șapte îndatoriri pastorale majore ale preotului, așa cum au fost ele inventate de către un papă, pe nume Grigore cel Mare.

Aceasta este într-adevăr o mare parte a rolului pastoral: un om, același, să ne predice în fiecare duminică. Amintește-ți originile acestea duminica viitoare.

Predica de duminica dimineața este singura, care mai oferă astăzi posibilitatea de a auzi un discurs oratoric ținut după regulile marii tradiții greco-romane ale retoricii!

În concordanță cu Noul Testament și nimic altceva decât Noul Testament, nu-i așa colegi evanghelici?

Funerariile

Pentru că Ioan Chrysostom, păgânul, avusese pentru multă vreme obiceiul de a ține un discurs oratoric păgân cu ocazia morții cuiva (la funerariile păgâne), el a continuat practica aceasta, când a devenit orator creștin. Așa au început funerariile „creștine” și discursurile oratorice ce le însoțesc. Cuvintele pe care noi le spunem la moartea unui om sunt aproape cuvânt cu cuvânt oratoriile păgâne tipice ținute la moartea unui păgân. Citește discursul la funeralii al unui filozof păgân. Citește una din oratoriile de la funeralii ale lui Ioan Chrysostom. Ascultă o predică de înmormântarea creștină. Ca și conținut general, ele sunt cam la fel, și foarte asemănătoare ca stil de prezentare. (Foarte concordant cu Noul Testament, foarte evanghelic).

Obiceiul de a se citi Scriptura înainte de predică

Obiceiul acesta este atât de încetățenit, încât cu greu ne putem imagina să începem un mesaj creștin sau să auzim un mesaj creștin început în alt fel. Și ca origine este păgân! Când oratorul păgân pășea pe scena unui amfiteatru grec sau roman, el respecta un ritual ciudat (însă ușor de recunoscut).

Mergea mai întâi în mijlocul scenei, își întorcea spatele la audiență, și îmbrăca o robă de orator. Apoi, se întorcea, privea audiența și deschidea un sul.

Un sul? Da, *o carte*. Ce carte? De regulă era una din scrierile lui Homer.

Iar scrierile lui Homer și ale altor scriitori populari ai literaturii greco-romane fuseseră divizate meticulos în capitole! Fiecare frază din capitol avea un număr!

Împărțirea Noului Testament în capitole și versete există datorită acestui obicei greco-roman, și la fel obiceiul de a citi un pasaj *înainte* de predicare. Toate acestea au intrat în credința creștină undeva între anii 400 și 500 d. C.

Încearcă astăzi să spui un mesaj de la un amvon de proveniență păgână, cu un cor de proveniență păgână în spatele tău, unei audiențe mute de laici ce șade în băncile de proveniență păgână, fără să citești mai întâi un anumit capitol și verset din Noul Testament. În unele locuri oamenii se vor ridica și vor părăsi (clădirea luată de păgâni și numită) biserica, pentru că nu ai fost cu adevărat scriptural înainte de a ține predica ta cu o retorică de influență greco-romană.

Obiceiul de a citi Scriptura înainte de predică își are rădăcinile în obiceiurile greco-romane ale oratoriei păgâne folosită în amfiteatrele greco-romane.

Gândește-te la aceasta, drag elev al Bibliei!

Ce îndrăznim să spunem despre numerotarea cu capitole și versete? Poate copiii noștri vor spune într-o zi că a fost cea mai mare nenorocire. De ce? Obiceiul acesta păgân de a fărâmița cuvinte vii în capitole și fraze numerotate ne-a făcut să pierdem flavoarea literaturii primului secol.

X X X

Să ne oprim puțin și să ne tragem răsuflarea. Bine s-a spus că problemele credinței protestante și a celei evanghelice nu stau în învățături și doctrine, ci în modul de practicare a credinței. Toate obiceiurile noastre evanghelice le avem din întâmplare. Ele nu au nici o legătură cu cele întâmplare în primul secol. Cea mai mare parte a practicilor noastre sunt (1) intrate în credință din întâmplare, (2) sunt de origine păgână, (3) au început în timpul lui Constantin și în timpul Reformației.

Aproape fiecare practică pe care o avem este venită în credință din întâmplare sau este luată de la păgâni.

Gândește-te numai. Ai făcut toate lucrurile acestea de când ai fost mântuit.

Dorește cineva o revoluție?

Să ne continuăm căutarea pentru găsirea adevăratelor rădăcini ale practicilor noastre evanghelice. *Este din ce în ce mai rău!* Mult mai rău!

2 Câteva din cele mari

Este uimitor ce facem și câte lucruri facem ce nu au nici o justificare în Noul Testament, și sunt totuși apărate ca fiind găsite în Noul Testament. Aceste practici complet nescipturale, și chiar dăunătoare, sunt respectate în auzul strigătului pe care îl auzim zilnic: „Trebuie să ne conformăm Cuvântului lui Dumnezeu”. Iată însă ce este cu adevărat înspăimântător: reușim să găsim *toate lucrurile acestea* în Noul Testament. O, ele nu sunt acolo, însă noi reușim să le găsim acolo. Aceasta, este atât de înspăimântător. Ai văzut lista practicilor noastre protestante. Lista aceasta cuprinde cam tot ce facem noi. Fie ca să te cutremuri în adâncul ființei tale, când vei vedea de unde provin de fapt lucrurile acestea „biblice”. Se pune apoi întrebarea: cum reușim să găsim toate lucrurile acestea în Biblie? Ce mentalitate avem, de reușim să facem o asemenea anormalitate? Lucruri de genul:

Seminariile:

Seminariile sunt locul principal, unde se învață Cuvântul lui Dumnezeu. Acolo auzim despre „credințioșia față de Cuvântul lui Dumnezeu”. „Trebuie să respectăm Noul Testament”. Și „Să revenim la Biblie”. Întrebă-l însă pe orice profesor de seminar: cum au început seminariile? Probabil că n-are nici o idee. (În orice caz, nu-l întreba niciodată dacă sunt scripturale! Și nu-i cere niciodată să conducă acțiunea pentru desființarea lor.)

Consiliul de la Trent a durat între 1545 și 1563 și era compus din episcopi, cardinali și papi. Ideea existenței unor seminarii a apărut către încheierea mandatului acestui consiliu (ianuarie 1562 - decembrie 1563). Oamenii aceia aveau de decis să reformeze sau nu biserica romano-catolică. Cu toate că a durat optsprezece ani, nu s-a ales nimic de pe urma activității consiliului cu excepția faptului să s-au inventat seminariile.

Planul de învățământ folosit în seminarii, (pe care protestanții le-au preluat la scurt timp după inventarea lor de către catolici), respectau de fapt planul folosit în universitățile ce au apărut în timpul Evului Mediu. La primele universități, teologia era disciplina fundamentală. (Apropo, teologia este fiica filozofiei grecești și își are originile în timpul perioadei lui Constantin.) Mai târziu, consiliului din Trent i s-a părut înțelept să nu continue pregătirea clericilor în universități, însă era totuși vorba de un plan de învățământ după modelul lui Platon și Aristotel.

Colegiul biblic

În ultima parte a secolului al nouăsprezecelea un om pe nume D. L. Moody a considerat că nu este necesar ca cineva să facă mai întâi o universitate pentru a putea să meargă la seminar. De aceea, el a inventat prima *școală biblică*, situată în Chicago. (Lucrul acesta a permis

tinerilor și tinerelor să meargă de la liceu direct într-o școală de pregătire teologică.) Cu toate acestea, schema de învățământ a unei școli biblice este în principiu aceeași cu cea catolico/protestantă ce s-a format din învățăturile lui Aristotel, cu mult timp în urmă într-o epocă nu prea întunecată dintre anii 1100 și 1550 d. C.

Școala duminicală

Țara noastră este plină de clădiri costisitoare de școală duminicală. Foarte costisitoare! Camerele numeroase din clădirile acestea sunt folosite două ore pe săptămână și apoi rămân goale pe parcursul celorlalte 166 de ore ale săptămânii! Sunt cele mai nefolosite clădiri ridicate vreodată de omenire (depășind chiar și clădirea bisericii în privința gradului de folosire). La sfârșitul anilor 1800 D. L. Moody a adus școala duminicală din Anglia în America. Aceasta la peste 1700 de ani de când Noul Testament a fost definitivat. Apropos, întreabă pe orice copil dacă îi place să meargă la școala duminicală. Sau la biserică.

Organizațiile interdenominaționale non-profit și cele parabisericești non-denominaționale scutite de impozite

Unde și când își au ele începutul?

John R. Mott și D. L. Moody au inițiat primele două organizații „para-bisericești” semnificative: YMCA și Mișcarea Voluntară a Studenților. Acum sunt mii de astfel de organizații nebisericești.

Dacă este să se spună adevărul, aproape toate aceste organizații există ca să substituie „biserica”. Ele există ca să umple golurile. Ele există ca să diminueze eșecul practicilor curente ale bisericii. Astăzi, există mai multe mișcări para-bisericești cu mai mult *personal* (adică lucrători și misionari), și mai mulți bani de cheltuit, decât toate bisericile evanghelice la un loc. Și ele au început totuși cu mai puțin de 150 de ani în urmă.

Cel mai interesant este că de când organizațiile acestea au început să fie bine văzute (cam din anul 1950), ele au fost dintr-o dată descoperite și în Noul Testament.

Aceasta este mentalitatea noastră protestantă și evanghelică: să găsim în Noul Testament toate lucrurile care nu au existat niciodată în el, până nu le-am inventat noi... *de atunci* ele sunt în Noul Testament. Vrea cineva să apară în Noul Testament?

AJUNGEM ACUM LA UNA DIN
CELE MAI MARI ȘI MAI RELE:

Ritualul protestant al slujbei de duminica dimineața - adică slujba de închinare de duminica.

Indiferent unde „mergi la biserică” duminica următoare, observă care este ordinea de închinare. Ea respectă același șablon (indiferent de denominație): două cântări, o rugăciune,

încă două cântări, colecta și o rugăciune. (Probabil și niște muzică specială cântată de cor sau un solo). Urmează apoi predica. (Ține minte, predica este în realitate o oratorie greco-catolică). În final, binecuvântarea.

De unde provine ritualul acesta? De la Pavel? Petru? Îl poți găsi undeva în Noul Testament? (Încearcă să-l compari cu 1 Corinteni 14).

Când vei ieși din clădirea bisericii, gândește-te la următorul lucru: circa cinci sute de milioane (500.000.000) de protestanți au parte de același ritual. În fiecare săptămână! În lumea întreagă. La nesfârșit. La fel și săptămâna următoare în junglele din Borneo, în junglele Africii, în cele din America de Sud. La eschimoși. La arabi. La japonezi. La mongoli. Toți vor respecta aceeași „ordine de închinare!”

Și toți vor fi plictisiți.

Misionarii din Marea Britanie și America au impus acest ritual tuturor protestanților ce sunt acum pe planeta aceasta. La circa 500.000.000 din cetățenii planetei li s-a impus acest ritual abominabil. O bilă neagră vouă celor care ni l-ați dat. Însă voi v-ați luat pedeapsa! Și voi a trebuit să participați la acest ritual!

Îndrăznim să-l justificăm cu Biblia?

În principiu, creștinismul din ziua de astăzi *este* acest ritual. Toți necredincioșii de pe planeta întreagă ne cunosc prin acest ritual.

Am ajuns la punctul în care ritualul acesta „evangelizează lumea”. Este singurul mod în care se întâlnesc protestanții! Orice alt fel de întâlnire, orice alt fel de adunare... în orice alt loc cu excepția unei clădiri dedicate acestui scop... este de neconceput. Ar fi o erezie să ai o întâlnire coordonată de către cineva care nu este un lucrător, sau să nu fie coordonată de nimeni și să nu respecte nici o ordine de închinare.

Și acest ritual duminical la care toți participăm șezând nu are nici o fărâmbă de justificare în Noul Testament. De fapt, ritualul acesta este opusul practicilor primului secol. Acest ritual lipsit de entuziasm este una din cele mai mari pietre de poticnire în calea vitalității și varietății. De fapt, acesta ne omoară pe noi. În fiecare generație, de cinci sute de ani, ritualul acesta protestant a devorat viața credinței creștine. Cine este responsabil de ștrangularea credinței creștine cu acest „serviciu duminical”?

A fost inventat poate în cel de-al doilea secol? Nu!

Cine a inventat ora aceasta de plictiseală fără margini? Ioan a făcut-o!

Adică Ioan Calvin. Cam prin anul 1540. În Geneva, Elveția. Socotește. Aceasta este cam la 1400 de ani *după* primul secol. Și nu ne vom reveni niciodată din această invenție. Ritualul acesta va prevala în clădirile bisericilor, duminica, la ora 11 dimineața, până la sfârșitul creației. Mii de cărți ce tratează în profunzime „liturghia” au arătat fără nici cea mai mică urmă de îndoială că ritualul acesta, inventat în jurul anului 1540, este *modul* în care creștinii primului secol se întâlneau și se închinau.

O chemare la revoluție!

Dacă cele spuse nu au fost îndeajuns să te clatine, încearcă pe următoarea, pentru că s-ar putea să fie cea mai mare catastrofă dintre toate.

3

Cel mai mare dezastru

Dacă vei schimba în viața ta ceva din lucrurile pe care le vom aborda în capitolul acesta, te vei găsi într-o revoluție extraordinară, personală.

De ce sunt aranjate în Noul Testament scrisorile lui Pavel în ordinea în care sunt ele aranjate?

Dacă schimbăm acest lucru, dacă tu vei schimba acest lucru, vei avea parte de o revoluție *spirituală* și de una a *practicii*.

Poate să fie lucrul acesta important? Da, viitorul creștinismului atârână de încălcarea *acestei* tradiții. Avem o nevoie disperată de Noul Testament cu scrisorile lui Pavel aranjate în ordinea în care el le-a scris.

Nu Romani a fost *prima* scrisoare pe care Pavel a scris-o. În Noul Testament pe care tu îl ai, prima scrisoare pe care Pavel a scris-o este a patra ca număr. Toate scrisorile sale sunt amestecate. Dacă lucrul acesta va continua tot așa, vom fi pentru totdeauna împiedicați să înțelegem Noul Testament!

Repet. Unul din motivele majore pentru care suntem în starea jalnică de acum este modul în care învățăm Noul Testament. Modul în care învățăm Noul Testament este ceea ce ne împiedică să-l învățăm.

Imaginează-ți următorul lucru: să zicem că avem un set de nouă volume de matematică. Însă cărțile nu sunt niciodată citite în ordinea normală. Gândește-te că se întâmplă la fel cu un set de nouă volume de electricitate, de fizică, de astronomie, etc. Toate seturile de câte nouă volume au aceeași problemă. Cărțile nu sunt în ordinea corespunzătoare. Și mai imaginează-ți că cineva studiază cărțile acestea în ordinea lor amestecată.

Vei învăța vreodată matematica în felul acesta? Încearcă! Iată cu ce te vei confrunta. Trebuie să citești mai întâi volumul șase! După aceea, trebuie să citești volumul patru, apoi cinci, și apoi, în cele din urmă, volumul unu. După aceasta urmează volumul nouă, apoi ... etc.

Poți să înțelegi matematica în felul acesta? Sau electricitatea, *sau* Scriptura?

Ei bine, tocmai în ordinea aceasta amestecată... 6, 4, 5, 1, etc. ... sunt puse scrisorile lui Pavel în fiecare Nou Testament, în fiecare versiune, în fiecare limbă de pe pământ!

Romani, a șasea. I Corinteni, a patra. II Corinteni, a cincea. Galateni, prima, etc.

„Vom predica din Noul Testament”. „Vom studia Noul Testament”. Facem lucrul acesta crezând că vom învăța Noul Testament. Însă ne așteaptă haosul când citim scrisorile lui Pavel scrise bisericilor.

„Colegiul nostru biblic ne învață din toate cărțile Noului Testament”. Foarte bine. Însă chiar și în cele mai elevate seminarii de pe pământ, scrisorile pe care Pavel le-a scris sunt predate în ordinea aceasta haotică: șase, patru, cinci, unu, zece, opt, șapte, doi, trei.

Încearcă să înveți matematică dintr-un set de nouă volume aranjate în ordinea 6, 4, 1, 5, 10, 8, 7, 2, 3!

Nimeni nu poate să spună ce conțin cele nouă cărți până ce nu sunt citite în ordinea lor cronologică.

Am abandonat cu mult timp în urmă ideea de a vedea *istoria* primului secol. Am abandonat cu mult timp în urmă ideea de a citi scrisorile lui Pavel în ansamblul contextului în care au fost scrise. Context fărâmițat, da. Contextul în ansamblul său, adică toată scena, *niciodată!*

Istoria evenimentelor nu este predată și nici știută. Nici de laici, *nici* de învățați.

Consecințele: timp de cinci sute de ani protestantismul a jonglat cu *versetele!* Adică cu frazele. Fraze *numerotate*. Nimeni nu a fost nevoit să se confrunte cu *limitările întâmplărilor istorice* de atunci. Din contră, am făcut prăpăd cu versetele luate din contextul lor. Putem să dovedim orice cu fraze numerotate. Dar nu am fi putut face lucrul acesta dacă am fi cunoscut evenimentele. Contextul nu este cunoscut. Desfășurarea cronologică a evenimentelor este cunoscută. Nu se face *studiul biblic* al Noului Testament urmând firul evenimentelor. *Istoria* este complet necunoscută. Da, dacă ajungi să cunoști mai întâi evenimentele, atunci trebuie să abandonezi practicile de astăzi ale protestantismului. Ori asta, ori să trăiești pentru restul vieții tale știind că ești în afara cadrului bisericii din primul secol. Practicile acestea ale noastre nu au nici o justificare în *istoria evenimentelor*. Întreaga istorie lasă ca metodele noastre protestante actuale să fie complet nejustificate.

Prima epistolă a lui Pavel a fost cea către galateni. Cea de-a doua a fost către biserica din Tesalonic. S-au întâmplat foarte multe lucruri înainte de a se scrie scrisoarea către galateni și care a determinat scrierea acesteia. Cunoști *partea aceasta* a evenimentelor? Au trecut cam nouă luni de când Pavel a scris Galatenii până ce a ajuns să scrie Tesalonicenii. S-au întâmplat o mulțime de lucruri între cele două scrisori. Știi ce s-a întâmplat în cele nouă luni? Cunoști partea aceasta a istoriei? Știe cineva? Îi pasă cuiva? Este timpul să ne pese, să învățăm, să știm. Avem nevoie să știm evenimentele de atunci. *Întreaga* povestire, de la început la sfârșit.

Au trecut cam trei luni între scrierea lui I Tesaloniceni și II Tesaloniceni. S-au întâmplat foarte multe. Știe cineva istoria celor întâmplate între cele două scrisori? Tu știi? Următoarea scrisoare pe care Pavel a scris-o a fost către Corint. Nouă *ani*. Știi ce s-a întâmplat în cei nouă ani? Știe cineva partea *aceasta* a istoriei?

Faptul că Noul Testament nu a apărut în limba engleză având scrisorile lui Pavel în ordinea lor normală este dovada că nu vedem istoria evenimentelor și nu înțelegem puterea lor.

Istoria ne leagă de *realitate*. Nu ne-am gândit niciodată să învățăm Noul Testament cronologic și nici ținând cont de întâmplările de atunci. Suntem atât de fascinați de frazele numerotate pe care le numim versete, încât nu ne dăm seama că este o istorie a evenimentelor.

Istoria evenimentelor ne spune care este semnificația și limitele acelor versete. Înlătură protecția cunoașterii întâmplărilor de atunci, și nimeni nu va *cunoaște* vreodată Noul Testament. Îndepărtează protecția istoriei evenimentelor și poți dovedi orice idee oricât de fantezistă și poți crea orice teorie dorești. Istoria limitează numărul castelelor de nisip pe care le putem crea cu versetele noastre!

Învăț istoria. Învățarea ei ne va umili pe toți.

Învăț întreaga istorie și gândește-te apoi la lucrul următor. Înlătură toate practicile protestante și întreaga mentalitate protestantă se prăbușește. Mentalitatea însăși se prăbușește!

Au trecut câteva luni între I Corinteni și II Corinteni. Luni pline de evenimente. Ce s-a întâmplat? Cunoști istoria? Următoarea carte este Romani, numărul șase, nu numărul unu, scrisă la scurt timp după II Corinteni. Însă au trecut cinci ani de când Pavel a scris Romani și următoarea sa scrisoare, Coloseni. Știi ce s-a întâmplat în cei cinci ani? Ar trebui să știm cu toții. Nu studiem Biblia cu adevărat până nu cunoaștem întreaga istorie, până nu știm evenimentele ce au avut loc între cele două scrieri. Care este istoria *completă* a evenimentelor? Știi? Știe cineva? Ce carte a fost scrisă după Coloseni? Unde? Știi?

Începi să înțelegi efectele aberante ale acestei neglijări nebune?

Timp de cinci sute de ani nu s-a predat întreaga istorie, foarte dramatică, în întregul ei, de la un capăt la altul, într-o ordine palpitantă, cronologică. Drept urmare, astăzi, cu toate școlile noastre semețe și bibliotecile nesfârșite... profesorii de seminarii cu câteva doctorate nu știu să spună istoria. Este necunoscută. Învățătorii Bibliei nu cunosc istoria. Învățătorii de școală duminicală nu o cunosc. În mod sigur pastorii nu o știu! Efectele: teren liber pentru orice idee pe care mintea omului o poate concepe. Frazele numerotate pe care le folosești cum vrei tu, permit *orice*. Cunoașterea acelei istorii pune capăt acestei anormalități.

Până nu cunoaștem istoria evenimentelor nu putem cunoaște Scriptura.

Cam deranjant, nu?

Dacă nu ți s-ar fi spus toate aceste lucruri probabil că nu te-ai fi gândit niciodată la ele. De nu am avut în vedere citirea Bibliei în ordinea cronologică în care a fost scrisă și să includem fapte istorice care să umple golurile povestirii? Citește Scriptura în modul acesta nou și să vezi dacă nu vei descoperi o Biblie cu totul nouă. Sau poate că ar fi fost mai bine să nu fi auzit istoria. S-ar putea să fie dăunătoare sănătății și practicilor tale creștine!

Lipsindu-ne faptele istorice, am ajuns să considerăm că „învățarea Bibliei” constă în punerea laolaltă a unor versete fără legătură și am numit aceasta „studiu biblic”. Mai îndrăznim să îi spunem studiu. Fără istorie, ceea ce noi numim teologie este atât de periculos cât și, dacă înțelegi ce vreau să spun, nebiblic. Versetele nu înseamnă corectitudine

scripturală. Am ajuns să citim „matematica”, „astro-fizica”, Noul Testament într-o ordine haotică...

Avem treisprezece scrisori ale lui Pavel, nouă scrise bisericilor, aranjate în ordinea aceasta haotică și necronologică: 6-4-5-1-10-8-7-2-3-13-14-15-9.

Credeai că cunoști Noul Testament!!! Nici unul din noi nu cunoaște Noul Testament. Nici unul din noi nu îl va cunoaște vreodată până nu ajungem să apreciem (1) faptele istorice și (2) cronologia lor.

Descoperă ordinea acestor scrieri. Descoperă istoria celor întâmplare între momentele scrierii lor. Păstrează apoi o conștiință curată. Fă lucrul acesta și vei fi *mai mult* decât radical.

Poți memora întregul Testament (în greacă) și tot să nu ai nici o idee despre ce vorbește Noul Testament! Nu în starea haotică actuală, lipsită de context și ordine cronologică. Mentalitatea cu care abordăm Noul Testament, într-o aranjare haotică, ne face să nu putem vedea contextul primului secol. Versetele, învățăturile, doctrinele, idealurile, și mai presus de toate, justificarea punctului nostru de vedere împiedică vederea faptelor istorice. Iar noi putem spune: „lucrul acesta provine din Cuvântul lui Dumnezeu”, indiferent cât de ciudată este ideea născocită de cineva.

Cunoașterea întâmplărilor de atunci domolește o asemenea mentalitate.

Să ilustrez.

Mulți oameni au citit Noul Testament și au stabilit ce vrea Dumnezeu, „bazându-se pe învățăturile biblice foarte clare”. Astfel concluzia la care ajunge cineva este că Dumnezeu vrea ca poporul Său să se mute în pustie, să respire aer curat, să cultive vegetale, să poarte haine de modă veche și să stea departe de lume. (Sindromul „morcovului organic” amestecat cu cel al „esenienilor”). Cineva ar putea să justifice toate aceste idei cu „Cuvântul curat al lui Dumnezeu”

Însă, dacă omul acesta și ascultătorii săi ar cunoaște istoria, el n-ar avea pe ce să se bazeze, iar ascultătorii săi ar zbura pe ușă afară. Istoria nu ar îngădui asemenea fantezii.

Cât de mare este nevoia de a cunoaște istoria? Întreaga poveste? Gândește-te la următorul lucru:

Secole de-a rândul creștinii s-au luptat unul cu altul și s-au masacrat... pe baza versetelor... fără să știe *istoria celor întâmplare*.

Ne așteaptă o revoluție în înțelegerea Scripturii dacă îndrăznim să învățăm istoria.

Iată acum, întrebarea întrebărilor. Cum au ajuns cărțile din Noul Testament în ordinea aceasta ala-n-dala?

Cine ne-a blestemat cu ordinea actuală a cărților în Noul Testament? (El nu a știut niciodată istoria celor întâmplare. El nu a știut ce s-a întâmplat în perioada dintre două scrisori.)

Ei bine, cel care a dat naștere acestor încurcături a fost cel care a făcut prima Biblie protestantă. De atunci, toate versiunile au urmat modelul acesta. În toate Testamentele, prima din scrisorile lui Pavel este scrisoarea către Romani.

A fost un călugăr augustinian ce predă teologia într-un orașel numit Wittenburg, situat în estul Germaniei. El predă la universitatea din localitate. (Mai erau încă douăzeci și cinci de ani până la inventarea seminariilor). El predă scrisorile lui Pavel... din punctul de vedere doctrinal. Numai doctrinal. Omul acesta a considerat că în Romani este mai multă *doctrină*, decât în orice altă scrisoare scrisă de Pavel, așa că a pus Romanii prima. (Acesta este omul, care ne-a dat primele elemente ale mentalității protestante. Observă că pe el îl interesa doctrina, învățăturile, înșirările de versete, etc. Era o mentalitate înclinată spre doctrină, lipsită de orice interes să cunoască faptele istorice).

El a decis apoi, că I Corinteni avea să urmeze după Romani, cu cele mai multe doctrine, etc. A văzut că Filimon nu are nici o doctrină, așa că a pus-o la sfârșitul celor treisprezece scrisori scrise de Pavel.

Înțelegi ce ne-a făcut omul acesta? Amintește-ți, el este tatăl mentalității protestante!

Nimeni n-a pus sub semnul întrebării ordinea existentă în primul Nou Testament protestant. Noi abordăm scrierile lui Pavel cu aceeași mentalitate, de a scoate doctrine, de a dovedi doctrine, de a dovedi erori doctrinale și de a aduce pe alți creștini în mica noastră lume doctrinală.

Povestea întâmplărilor rămâne în continuare necunoscută.

Nimeni nu a luat atitudine să spună: „Să învățăm mai *întâi* ce s-a întâmplat!” Abordăm Noul Testament în întregime ca pe o carte de reguli, sau ca pe un joc uriaș de piese de puzzle pe care să le studiem, să le adunăm, să le așezăm pe categorii și apoi, bum! Avem învățături, care ne spun cum este Dumnezeu.

Și noi numim aceasta studiu biblic?! Îi spunem „cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu?”³

Avem nevoie de o revoluție în studiul biblic care începe prin cunoașterea mai *întâi* a întregii istorii a faptelor bisericii primului secol. (Nu vom sfârși cu un număr mare de învățături.) Vom fi umiliți. Mulți dintre idoli noștri se vor prăbuși. Ne vom schimba, sau vom ști că trăim într-o lume, care nu este biblică ci una clădită pe propriile noastre idei... pe care le găsim după bunul plac în *versete*!

(Apropo: nimeni nu a încercat să justifice existența pastorului modern pe baza *istoriei*. Pastorul există numai dacă strângi versete de peste tot din Biblie. De ce să nu ne folosim de poveste? Pentru că pastorul modern nu apare *nicăieri* în istoria primului secol. Versete fără legătură luate din context, înșirate și explicate pe baza unor interpretări, acesta este *singura* justificare pentru existența a ceea ce astăzi este practicarea rolului de pastor.

³ Cel mai rău este că unii creștini deschid Biblia ca pe o carte de ghicit care să le spună ce lucruri să facă în ziua respectivă. „Închide ochii. Deschide Biblia. Pune degetul. Eureka! Acolo, la capătul degetului tău este ce vrea Dumnezeu”.

Se pare că nimeni nu cunoaște istoria, și dacă totuși ajungem să o cunoaștem, ea nu poate să fie subordonată unei grămezi de versete amestecate. Versetele trebuie să se subordoneze istoriei! Versetele separate, grupate, sistematizate trebuie să cedeze locul faptelor istorice.

Să învățăm istoria celor întâmplate. Toată istoria. De la început la sfârșit, în ordine cronologică.

Cred că poți vedea că există posibilitatea vagă ca să începi totul de la început, într-un mod cu totul nou.

Însă pentru aceasta, trebuie să vezi niște practici bine ascunse de care cei mai mulți dintre noi abia suntem conștienți. De exemplu...

4

Dependența puternică, psihologică chiar, de clerici

O dependență puternică de clerici? Lucrul acesta este subconștient, real și foarte puternic, afectându-ne foarte mult. Cât de puternic? Cât de real? Cât de mult ne încătușează și ne limitează? Cât de dăunătoare este pentru Împărăția lui Dumnezeu? Și nu acționează clericii de pe poziția că ei sunt centrul în schimbul sfinților?

Vino cu mine în clasa de studiu biblic ce se ține în camera de zi a cuiva. Sunt doar oameni obișnuiți. Nu a fost de față niciodată un lucrător. (Toți, cei din cameră, sunt laici. Toți lucrează ca să-și câștige existența și nici unul nu este un lucrător de profesie. Și voi să vă simțiți bine și să vă bucurați de libertate și pace.)

În seara aceasta, vine pentru prima dată un pastor să vă viziteze. Va schimba prezența lui felul întâlnirii? Da. Voi *vă veți* comporta diferit în prezența unui lucrător. Într-un fel sau altul, veți fi afectați de prezența unui lucrător.

O ilustrație simplă. Să trecem acum la o altă ilustrație, care este mai grăitoare.

Să luăm în considerare mișcarea „Biserica în case”. În general vorbind, mișcarea aceasta este cea mai radicală la ora aceasta.

Cel pe care îl vezi acolo și care conduce întâlnirea aceasta a fost inițiatorul multor biserici în case. El este răspunzător de întâlnire. Oamenii din biserica lui îl iubesc. Mergi însă cu el într-o dimineață la un mic dejun să beți o cafea. Ascultă-l. El îți va spune ce i-a spus lui Dumnezeu, cum a început el, cum i-a vorbit Domnul pe parcurs, problemele cu care s-a confruntat, soluțiile pe care Dumnezeu i le-a dat. S-ar putea să vorbească ore în șir și nici măcar să nu te menționeze. Da, *pe tine*, laicul. În inima sa, în mintea sa, în însăși structura moleculară a ființei sale, el este centrul lucrării sale. În mod sigur, laicii din bisericile acelea nu sunt centrul.

Bătălia sa nu este ca laicii să se remarce, fără să mai aibă nevoie de el. În mod conștient sau nu, bătălia sa este ca să păstreze bisericile acelea în case avându-l pe el drept lider.

Du-te de asemenea la organizațiile para-bisericești sau la un misionar și biserica pe care el a întemeiat-o într-o țară străină. Și la fel este cu biserica tradițională. Probabil că fraza ce exprimă cel mai bine maladia aceasta este: „Trebuie să le dăm laicilor mai multă responsabilitate în biserică”. Fraza aceasta pare să dea o speranță, nu-i așa? Ei bine, atât timp cât ne gândim măcar la o asemenea frază, nu există nici o speranță pentru o revoluție în creștinism.

Citește cuvintele din nou: „*Noi trebuie să îi lăsăm pe laici*”. „*Trebuie să le dăm laicilor*”. Nu-ți dai seama că încă mai este cineva răspunzător cu organizarea, care *dă și lasă*. Nu sânt *toți* laicii răspunzători de toate lucrurile. Nu, ci un anumit lider, care *îi lasă pe alții*. Pentru ca laicii să fie răspunzători de ce se întâmplă în biserică (fără să „*fie lăsați*” de alții) înseamnă să începi totul de la început. Este *singura cale*.

Dacă îndrăznești să începi de la capăt, atunci trebuie să se facă în așa fel încât fiecare să știe *de la început* că direcția și călăuzirea bisericii va fi în curând în mâinile fraților și surorilor. Va veni în curând o zi... fără nici un cleric. Și, de asemenea, fără bătrâni. Fără diaconi. Și de asemenea, *nici un frate* din adunare care să conducă întâlnirea.

Dacă este cineva din adunare, care este un lider, dacă aveți *lideri*, care rămân în adunare sau cineva, care cu timpul devine unul, dacă aveți oricare din factorii aceștia la lucru în eclesia *la întemeierea sa* și în *primele faze* ale dezvoltării sale, atunci nu va fi nici o revoluție.

Trebuie să trecem acum mai departe de la lucrurile acestea depășite.

Mentalitatea protestantă aproape că nu poate să conceapă o asemenea biserică, o biserică, care este lăsată singură de către un întemeietor de biserică, fără lideri numiți și care pleacă.

Mulți îți vor spune că așa ceva ține de domeniul utopiei și că este imposibil.

Ei bine, se întâmplă așa ceva. Chiar acum, pe pământ.

Imaginează-ți o clipă un grup de credincioși. Să zicem că sunt douăzeci și cinci la număr. Cineva din altă parte a inițiat întâlnirea lor. El tocmai a plecat. El nu se va întoarce timp de un an sau doi. Unde sunt clericii? Cine este bătrân? Care sunt liderii locali? *Nu există așa ceva.* Ei bine, dragă cititorule, scena aceasta a fost extrasă din istoria primului secol. *Așa ar trebui să fie lucrurile!*

Și ce vor face oamenii aceștia? Vor intra în panică? Vor chema un pastor? Vor alege lideri?

Dacă întemeietorul acela de biserică a pornit grupul acela de credincioși în stilul primului secol, ei vor ști foarte bine ce să facă. Și ce anume? Să se organizeze ca un trib?

Cam așa ceva. Însă nu tocmai.

Abandonează întreaga mentalitate occidentală. Adică tot ce știm până acum. Cu ce rămâi. Nu cu multe. Încearcă să-ți imaginezi versiunea *creștină* a unui trib! (Nu este tocmai aceasta, însă ne străduim aici să înțelegem lucruri noi și radicale.) Cam cum ar fi versiunea creștină a unui trib. Numele *ei* este *Eclesia*! Dacă ei au fost întemeiați cum trebuie de către întemeietorul de biserică, atunci ei vor reveni la *eclesia* primitivă. Da, ei vor păstra lucruri așa cum sunt până ce natura organică a bisericii va începe să se arate, și să se arate în mod organic.

(Încearcă să explici lucrul acesta și mâine cineva va încerca să îl facă și va reveni imediat să spună că nu se poate face așa ceva. Trebuie să vezi lucrurile acestea cum se întâmplă și să participi la ele. Trebuie să le experimentezi. Și nici atunci nu le vei putea explica.)

Nu, așa ceva nu se poate explica. Lucrurile acestea se pot doar experimenta. *Mai întâi* însă trebuie să fie experiența vieții de biserică. După aceea vei renunța să cauți să o mai explici. Și vei mulțumi lui Dumnezeu că nu ai trecut la punerea în practică a unei versiuni atât de radicale ale vieții de biserică fără să o experimentezi mai întâi.

Acesta este unul din lucrurile pe care *nu le poți* face fără să le experimentezi mai întâi.

Ce se va întâmpla cu cei douăzeci și cinci de oameni? Sfinții aceia, lipsiți de liderul lor a venit din afară și fără nici un lider *dintre ei*, se vor sprijini unul pe altul și vor căuta să se susțină. Este un timp de bucurie, entuziasm, aventură, descoperire și groază curată! După petrecerea unui anumit timp împreună există șansa ca să fie o vărsare de sânge. Apoi, sub călăuzirea Domnului lor, va apare forța cea mai vitală, vibrantă, capabilă și creativă de pe pământ. Și în toate acestea ei nu sunt deloc dependenți de clerici. Deloc. Și nici nu vor fi.

Pare grozav? Sau ciudat? Mai întâi, este cu putință așa ceva? Are lucrul acesta fundament scriptural? S-au întâmplat lucrurile în felul acesta în primul secol? Da, de fapt, apariția bisericii în felul acesta este o parte importantă a *istoriei întâmplărilor* de atunci.

Laicii să îndrume biserica? Teama, dependența, reverența față de clerici înlocuită de laici de diverse profesii, iar laicii să fie tot ce este biserica. O eclezie fără clerici, numai de laici.

Cum se poate așa ceva? Cum au reușit să facă *asa* ceva în primul secol?

5

Încercarea sinucigașă de a întemeia biserici

Dacă ești un laic, atunci următorul capitol s-ar putea să fie unul, care să-ți schimbe cel mai mult viața.

MODUL ÎN CARE AU FOST ÎNTEMEIATE BISERICILE

Doamnelor și domnilor, iată care a fost modul în care au fost întemeiate bisericile primului secol. O, apropo, lucrurile acestea se găsesc toate în Scriptură. Când citești, vezi dacă lucrurile aceste îți sunt familiare.

Pentru a vedea cum au fost întemeiate acele biserici în stilul primului secol trebuie să spunem mai întâi câteva lucruri despre întemeietorul de biserici itinerant. Omul acesta există ca să întemeieze biserici. Să întemeieze o biserică și *să plece!* El pleacă lăsând biserica în mâinile tuturor membrilor ei. Întreaga biserică este lăsată să înnoate sau să se scufunde. Este posibil așa ceva? S-a întâmplat așa ceva? Mai bine s-ar pune întrebarea: „Cum ne-a venit nouă ideea că s-ar putea să fie altfel? Mai există și o altfel de abordare în Scriptură... în istoria evenimentelor?”

Iată cum au început lucrurile. Pavel și Barnaba părăsesc Antiohia și merg în Insula Cipru. De acolo ei merg în regiunile Galației.

Următoarea acțiune de amploare este cea în care Pavel și Sila părăsesc Antiohia și merg în Grecia pentru a întemeia biserici. Ultima acțiune majoră este cea în care Pavel merge în Efes să planteze o biserică.

Suntem pe punctul de a vedea ceva incredibil de radical, însă este clar ca lumina zilei! Cu toate acestea, sunt aproape convins că nimeni nu a predicat despre subiectul următor. (Și dacă a făcut-o, și apoi a aplicat ce a predicat, probabil că și-a pierdut slujba!)

Pasajele pe care le vei citi în continuare servesc la ilustrarea modului în care se poate citi Noul Testament fără a vedea ce este evident.

Iată cum au fost lucrurile, în secolul întâi.

(Da, întâmplările vor fi relatate cronologic.)

În primele două călătorii ale lui Pavel au fost întemeiate opt biserici. În toate Pavel a stat cel mult patru luni, cu o singură excepție. În cinci dintre cazuri el a fost alungat afară din oraș. În alte două a plecat de bună voie după o ședere scurtă. În Corint a stat optsprezece luni.⁴

⁴ Urmărește desfășurarea cronologică a perioadelor de timp.

Doi oameni sunt trimiși de Duhul Sfânt să întemeieze biserici (nu să câștige suflete, fii atent, ci să întemeieze biserici) printre neamuri. Acești doi bărbați sunt Pavel și Barnaba. Iată ce fac ei. Accentul se pune pe cuvintele scrise cursiv.

Cei doi bărbați *părăsesc* Antiohia Siriei și merg în Cipru.
Fapte 13:4

Pavel și Barnaba stau o lună în Cipru, după care *pleacă*.
13:13

Cei doi bărbați merg într-un oraș numit Antiohia Psidiei (un oraș, în care nu a auzit nimeni de numele lui Isus Christos). Ei întemeiază o biserică în orașul acesta și după patru luni *părăsesc* biserica din Antiohia Psidiei, abandonând această biserică nouă, tânără, fragilă. Îți dai seama, la sfârșitul celor patru luni, ei *pleacă!*

13:14,50

Apoi, Pavel și Barnaba merg într-un oraș numit Iconia. Se întâmplă același lucru. Ei întemeiază o biserică cu niște foști păgâni. Cam după cinci luni... *pleacă*.
13:51-14:6

Cei doi bărbați, după ce *au plecat* din tânăra biserică a Iconiei ajung într-un orașel numit Lистра și plantează o biserică acolo. Cam după patru luni petrecute în Lистра cei doi bărbați abandonează noua biserică, *lăsând* toate lucrurile în mâinile celor de acolo, fără să existe vreun lider desemnat.

14:20

Cei doi întemeietori de biserici, după ce *au părăsit* Lистра, merg într-un mic orașel numit Derbe. Ei mai întemeiază o biserică. După puțin timp cei doi întemeietori de biserici *părăsesc* Derbe!

14:21

(Observă faptul că toate bisericile acestea au avut ca lideri nu pe niște clerici ci toți bărbații la un loc. Pavel și Barnaba și Duhul Sfânt aleg bătrâni dintre *toți* bărbații.)

14:24

Cei doi întemeietori de biserici *părăsesc* regiunea respectivă. Ei *părăsesc* toate cele patru biserici noi. Bisericile acestea se găsesc la sute de kilometri de celelalte biserici din Siria. Cei doi nu numai că *pleacă*, însă *nu revin* la aceste adunări fragile timp de *doi ani* lungi!

Gândește-te numai doi ani au fost ridicate patru biserici. Nu au fost mai mult de patru sau cinci luni de ajutor pentru fiecare biserică. Apoi cei doi merg acasă în Antiohia Siriei lăsând toate bisericile singure.

14:24,25,26

Este singura modalitate! Fie ca tu să ai această experiență minunată.

Acesta este Noul Testament.

Acesta este numai începutul nebuniei întemeierii de biserici din primul secol.

Pavel, acum cu Sila, *părăsește* încă o dată Antiohia Siriei pentru a vizita cele patru biserici pe care nu le-a văzut de doi ani de zile și apoi le *părăsește* din nou după ce petrece câteva zile cu fiecare din ele. (El merge în Grecia pentru a mai întemeia patru biserici).

Pavel face câte o oprire scurtă la fiecare din ele. După câteva zile își ia rămas bun și *părăsește* cele patru biserici din Galația. Mai ia și de la cele patru biserici pe singurul, care a dat dovadă de o înclinație de lider.

15:40-16:6

Apoi Pavel face o vizită *scurtă* bisericii din Troa după care o *părăsește*.

16:8

Pavel ajunge într-un oraș numit Filipi (în Grecia). El întemeiază o biserică în Filipi. După câteva zile tumultuoase, *pleacă!*

16:40

Pavel merge în Tesalonic, întemeiază o biserică și foarte curând (în mai puțin de trei luni) *părăsește* biserica din Tesalonic.

17:10, 17:14

Pavel sosește în Berea, plantează o biserică acolo, după care *părăsește* Berea.

17:10, 17:14

Pavel merge în Corint și întemeiază o biserică. Domnul îi spune lui Pavel *să nu plece*. Pavel stă optsprezece luni, după care *părăsește* Corintul.

17:18

Pavel *părăsește* toate aceste patru biserici grecești noi. Filipi, Tesalonic, Berea, Corint. Le *părăsește* și merge acasă pentru încă *doi* ani! (De fapt, el *părăsește opt biserici*. Nici cele patru biserici pe care le-a întemeiat în Galatia nu primesc vreun ajutor de la el. Numai o vizită scurtă la începutul celei de-a doua călătorii. Asta-i tot ce primesc cele patru biserici din Galatia de la el.)

Calculează. *În șase ani* primele patru biserici au primit fiecare câte *cinci luni* de ajutor.

18:21

Privește-l acum cum *părăsește* Antiohia pentru a merge în cea de-a treia călătorie de întemeiere de *biserici*. După ce stă o vreme în Antiohia, Siriei, Pavel *pleacă* spre Galatia, făcându-le încă o vizită *scurtă* bisericilor de acolo. (Calculează timpul în care aceste patru biserici l-au avut pe Pavel, întemeietorul lor, în mijlocul lor: (1) patru luni, (2) o săptămână, (3) încă o săptămână și acum poate o zi sau două. Adună. Se ajunge cam la cinci luni de ajutor în opt ani de zile. După un scurt rămas bun, Pavel *părăsește* Galatia!

18:23

Poate vreun lucrător de pe pământul acesta să spună că a făcut așa ceva? Mai puțin de șase luni de slujire „profesionistă” pentru fiecare biserică în opt ani!!! O, Pavele, fie ca numărul celor ca tine să sporească. Dragă Dumnezeule, fie ca să ne dai înapoi eclesia care își primește călăuzirea de la nimeni altul decât de la frații și surorile ei. (Citește capitolul următor).

Un întemeietor de biserici întemeiază. Toate celelalte lucruri sunt lăsate pe seama sfinților. Întemeietorul bisericii vizitează biserica, *neregulat*. Este nevoie de întemeietorul bisericii. *Mai este* nevoie și de frații din biserică, care să conducă când întemeietorul bisericii nu este de față. Este nevoie de ambele părți. De amândouă, nu doar de una din ele! Nu doar de una sau de cealaltă, ci de amândouă.

Modul nebunesc de întemeiere a bisericilor continuă. Aceasta este esența istoriei întâmplărilor!

Pavel *părăsește* Galatia și sosește în Efes pentru a întemeia o biserică. Stă în Efes doi ani. Apoi merge în zonele din jurul Efesului pentru a întemeia biserici. Împerună cu el sunt opt bărbați pe care el îi pregătește. În orașelele mici din jurul Efesului, cei opt bărbați îl urmăresc cum întemeiază biserici.

19:1

Pavel *părăsește* Efesul și întreaga provincie a Asiei Minor, îndreptându-se spre Antiohia și Ierusalim. El vizitează în grabă celelalte biserici în drumul spre casă, spre Antiohia. Cei mai mulți din cei din cele zece sau douăsprezece biserici nu-i vor mai vedea fața!

19:21, 20:1,2

În drumul spre Ierusalim se oprește timp de trei luni la Corint.

20:3

Însumează. Iată *totalul*:

În unsprezece ani de întemeiere de biserici, Pavel a plecat de peste *douăzeci și cinci de ori*. El a plecat de douăzeci și cinci de ori din cele nouă⁵ biserici pe care le-a întemeiat. În unsprezece ani. (Lucrătorul modern se laudă cu câți ani a reușit să stea într-un anumit loc. Lauda lui Pavel ar fi cât de puțin a stat într-un anumit loc.)

Ai vrea poate să citești și alte referințe în care se vorbește de faptul că Pavel a părăsit bisericile. (1 Cor. 6:3, 6, 7, 2Cor. 14:20.)

Durata întreagă de slujire a lui Pavel, din ziua în care a plecat împreună cu Barnaba din Antiohia și până a fost arestat și întemnițat în Ierusalim a fost de circa *unsprezece ani*. Durata întreagă în care Pavel a întemeiat biserici, a fost de circa cincisprezece ani!

Pavel a avut o perioadă activă de întemeiere de biserici de numai cincisprezece ani. Dacă noi vom reveni la acest tip de eclesie, va fi cu adevărat o biserică a *laicilor*. Modul acela de întemeiere de biserici, care erau complet abandonate, faptul că cei din biserică erau în întregime răspunzători pentru toate, și în lipsa clericilor, *aceasta este mai mult decât radical!*

Ai văzut ingredientul revoluționar din primul secol. Era întemeietorul de biserici, care mergea într-un oraș întemeia o biserică, stătea o perioadă scurtă de timp și părăsea biserica nou formată pentru o perioadă lungă de timp.

Dragă cititorule, așa ceva este *mai radical* decât orice se întâmplă în zilele noastre. Să sperăm că vom vedea din nou asemenea întemeietori de biserici pe această planetă.

⁵ Nouă biserici pe care le știm după nume din timpul celor trei călătorii.

Aceasta ne conduce la un alt ingredient radical. Și acesta este mai mult decât radical.

Este nevoie de: oameni, care să întemeieze și să plece. Și bărbați și femei gata să formeze eclesia atunci, când întemeietorul bisericii pleacă... sfinți, care să fie lăsați singuri, gata să se lanseze în cea mai mare aventură dintre toate: descoperirea eclesiei... singuri!

Capitolul următor s-ar putea să conțină o altă idee cu un impact mare asupra vieții tale.

6

Un cuvânt ce cutremură pământul

Pavel a părăsit fiecare biserică pe care a întemeiat-o (în primele două călătorii ale sale) și le-a lăsat fără lideri. Fără lideri de nici un fel.

Ce crezi că au făcut ei? Se pare că nu a observat nimeni, însă Scriptura ne spune clar ce au făcut.

Ceea ce vei citi este o idee nouă. Au trecut o mie șapte sute de ani, de când oamenii au gândit, acționat și *experimentat* ca primii ucenici ai lui Christos.

Vei vedea imediat cel mai radical mod în care poate fi abordată eclesiologia. (Iar versetele sunt în ordine cronologică. Ceva îmi spune că nici un om sănătos la minte nu s-a ridicat în biserică și a vorbit despre acest subiect.)

În biserică, puterea bărbaților și femeilor sperați, lăsați singuri, este copleșitoare și minunată.

Fără educație, analfabeți și săraci sub orice limită, și totuși bisericile acelea au supraviețuit. Au supraviețuit și apoi au *înflorit*. Au *înflorit* și apoi au fost o spaimă pentru civilizația acelor zile.

Tot ceea ce vom face în continuare este să privim la un singur cuvânt. Un cuvânt foarte uitat. Cuvântul acela este:

frații

Ce se întâmplă când oamenii sunt uitați de către întemeietorul bisericii lor? Întemeietori de biserică ce pleacă și frați și surori care acceptă cu eroism, creativitate, și drag... să fie lăsați singuri!

Ai putea să îi întrebi cum este. Ar fi o idee bună pentru că astfel de oameni există.

Și mai este și mărturia lăsată în Scriptură. Când citim mărturia aceasta incredibilă, să lași ca realitatea experienței ecleziei din primul secol să fie vie înaintea ochilor tăi.

Înainte să citești lucrurile acestea, întreabă-te: „Am făcut eu vreodată parte dintr-o biserică în care nu numai *cuvântul frate* avea o semnificație importantă, ci și *acțiunea* comună a fraților?”

Ai auzit vreodată de o biserică aflată în mâinile nu a unui lucrător, nu a bătrânilor, nu a unui lider local, ci în ale unei biserici a cărei centru este în întregime format din *faptele comune ale bărbaților din biserică*.

Te-ai gândit sau ai visat vreodată la o asemenea biserică?

Vom privi mai întâi în Fapte, căutând să-i vedem pe bărbații aceia uimitori *ce erau părăsiți*. Bărbați, care l-au văzut de atâtea ori pe întemeietorul bisericii lor *plecând*.

FAPTE

Petru s-a ridicat în fața celor 120 de oameni și a început: *fraților...*
1:15

Cei șapte bărbați au fost aleși din mijlocul *fraților*.
6:3

Frații din biserică (acționând toți împreună), și nu niște lideri cu titluri și ranguri, l-au condus pe Pavel cu grabă afară din oraș.
9:30

Petru a părăsit Iope ca să meargă în alt oraș. Unii dintre *frați* din biserică din Iope au mers împreună cu el. (În biserică voastră se întâmplă tot timpul așa ceva, nu?)
10:23

Apostolii și *frații* au auzit.
11:1

(Luca face în mod inconștient referire la ceva, care era atât de înrădăcinat în viața sa, încât el nici nu este conștient de ce ne arată. Potrivit acestui punct de vedere arătat în mod inconștient toată lumea ar trebui să știe că erau apostolii și *frații*... nu apostolii, bătrânii, diaconii, etc.)

Petru se confruntă cu problema vizitării sau nu a neamurilor. Șase *frați* merg împreună cu el (Apostolii și frații ocupau centrul scenei primului secol).
11:12

Frații din Antiohia au trimis un ajutor *fraților* din Ierusalim.
11:29

Petru tocmai a ieșit din închisoare. „Spune-le lui Iacov și *fraților* vestea.”
12:17

Pavel și Barnaba au niște discuții aprige cu niște credincioși din Ierusalim ce au venit în Antiohia cu cuțitul tăierii împrejur în mână. Cine a rezolvat problema? Bătrânii? Episcopii? Nu. *Frații*. Însă bărbații aceia nu ar fi putut să se ocupe de o asemenea problemă dacă de mult timp nu s-ar fi ocupat de eclesia din Antiohia. Bărbații din biserică din Antiohia au fost strâns legați ... de la început.

15:2

Biserica din Ierusalim are acum șaisprezece ani. Ea are acum *bătrâni*. Șaisprezece ani, ține cont. Bătrânii aceia au fost niște frați simpli pentru o perioadă lungă de timp înainte de a deveni bătrâni. Fie ca să fie întotdeauna așa. O biserică de zece ani ajunge la o vârstă potrivită pentru a avea bătrâni, dar bătrânii din veacul în care trăim, nu cunosc ideea ca frații simpli să

conducă eclesia *înainte* de apariția darurilor și slujbelor. Lucrul acesta este cu atât mai adevărat în veacul nostru, când oamenii sunt atât de doritori să aibă „titluri”.

15:3

Frații din biserica din Antiohia au fost cei ce au decis să îi trimită pe Pavel și Barnaba la Ierusalim să discute cu apostolii și bătrânii! Însă *frații* au trimis pe câțiva *frați* dintre ei împreună cu cei doi.

15:2

Pe când Pavel și Barnaba se îndreptau spre sud, spre Ierusalim, ei s-au oprit în bisericile din Fenicia și Samaria. Ei au spus bisericilor despre păgânii dintre neamuri ce s-au convertit.

Frații din bisericile acelea s-au bucurat mult.

15:3

Întreaga biserică din Ierusalim, deși aveau bătrâni, au ales pe câțiva dintre *frați* să meargă să spună bisericii din Antiohia concluziile conferinței din Ierusalim. Biserica din Ierusalim nu a trimis bătrâni bisericii din Antiohia. A trimis *frați*. Doi bărbați, care erau *cu vază* între frați, însă fără nici un titlu, au fost aleși de toți frații și surorile.

15:22

Apostolii și bătrânii din Ierusalim au trimis o scrisoare către Antiohia. Scrisoarea este semnată de apostoli și lideri, însă este primită în Antiohia de *frați*. De fapt, scrisoarea este adresată *fraților*... nu liderilor. (Probabil că nu aveau.)

Oare ce fel de relație uimitoare aveau bărbații din Antiohia astfel încât cei din Ierusalim să trimită o scrisoare *fraților*?

15:23

Cui se adresează Sila și Iuda, când sosesc în Antiohia? *Fraților*. Cuvântul acesta se găsea pe buzele tuturor și în rândurile scrise deoarece așa stăteau lucrurile. Nu lucrătorii erau cei ce aveau grijă de desfășurarea întâlnirilor. Nu exista ideea actuală de clerici. Și nici cea de bătrâni.

15:32

Creștinii din Ierusalim ce se găseau în vizită în biserica din Antiohia au decis că a sosit timpul să se întoarcă acasă. *Frații* din Antiohia au fost cei care i-au ajutat să se pregătească pentru întoarcerea acasă. *Frații* i-au trimis *pe frați*.

15:33

(Bineînțeles, biserica din zilele noastre face tot timpul așa ceva, nu?)

Pavel și Barnaba decid să se întoarcă în Galatia ca să viziteze cele patru biserici pe care ei le întemeiaseră acolo în urmă cu patru ani. Vorbind despre planurile lor, ei spun fără să-și dea seama, (pentru că așa erau lucrurile): „Să mergem să-i vizităm *pe frați*”. Pavel voia să-i vadă pe frații săi din Galatia. Nu pe bătrâni sau pe lucrători, ci pe frații lui dragi din Galatia.

15:36

(Biserica ta, în experiențele ei zilnice și în ceea ce face și în modul în care pune problemele, vorbește tot timpul despre „frații, care fac cutare și cutare”, și despre „vizitarea fraților din alte biserici”, nu-i așa?)

În cuvântul acesta *frați*, descoperim ceva din vocabularul natural al bisericii. Motivul simplu al acestor referiri dese la ei este faptul că frații *conduceau* biserica! Nu un lucrător. Nu bătrânii.

Pavel și Barnaba ajung la o neînțelegere. Se despart. Barnaba merge în Cipru.

Frații din biserica din Antiohia se strâng în jurul lui Pavel și al lui Sila și îi trimit în lucrare.
(Biserica din zilele noastre face tot timpul așa ceva, nu?)

15:40

Poți vedea implicarea fraților în biserici și responsabilitatea, care apasă zilnic pe umerii lor? Ne oprim acum în cartea Faptelor Apostolilor la locul în care Pavel scrie prima sa epistolă.

SCRISORILE LUI PAVEL

În momentul acesta (Fapte 15:40), Pavel a aflat, încă în Antiohia, pregătindu-se însă să meargă în Galatia, scrie o scrisoare bisericilor din Galatia. De ce? Pentru că evreii aceia cu cuțitul din Ierusalim, ce urmăreau tăierea împrejur, merseseră la cele patru biserici din Galatia cu scopul de a-i converti pe cei dintre neamuri la iudaism. Să transforme pe niște foști păgâni convertiți de Paul în evrei! Ca urmare, cele patru biserici sunt într-o criză. O criză mai rea, decât oricare din cele pe care le-ai experimentat tu. Însă atunci, când Pavel ia condeiul și scrie celor patru biserici, face măcar vreo referire la bătrâni? Sau la lucrătorii de profesie?

GALATENI

Pavel începe o scrisoare către cele patru biserici ale neamurilor spunându-le că toți *frații* din Antiohia îi salută. Apoi, în scrisoarea sa, Pavel îi imploră, le cere și se adresează *fraților* de șapte ori. Nu se referă nici măcar o dată la lideri... numai la frați. Plantatorii de biserici se adresează fraților atunci, când apare în biserică o criză provenită din afară.

Frații erau cei, care conduceau cele patru biserici din Galatia. Nu altcineva.

Aceasta este o eclesiologie *revoluționară*.

Pavel sosește în Galatia. În fiecare oraș el stă de vorbă cu *frații* din biserici. Frații din Listra și cei din Derbe îi spun despre un tânăr uimitor, Timotei.

Fapte 16:2

În Filipi, Pavel și Sila sunt bătuți și aruncați în închisoare. Au stat în orașul acesta între o lună și trei luni. Însă în eclesia de acolo s-au format niște legături frățești. Cei doi plantatori de biserici pleacă din Filipi lăsând biserica fără nici o conducere cu excepția *fraților* din biserică.

Fapte 16:40

Mulțimea nu-l găsește pe Pavel așa că îi bat pe câțiva dintre *frații* din eclesia.

Fapte 17:6

Biserica din Tesalonic are trei luni. Biserica este persecutată de concetățeni și de conducerea orașului. Viața lui Pavel este în pericol. Pe deasupra, creștinii din Tesalonic sunt pe punctul de a fi părăsiți, lăsați fără lideri. Ei îl cunoșteau pe Domnul numai de trei luni. Cu toate acestea,

bărbații din biserică au devenit *frați* unul pentru altul. (Dragă cititorule, lucrurile acestea sunt tari!) Frații aceștia poartă deja răspunderea lucrurilor. În criza aceea, erau frații! *Frații* l-au înconjurat pe Pavel, au decis să aștepte venirea nopții pentru ca atunci să-l scoată pe Pavel pe furiș afară din cetate.

În Tesalonic creștinii se comportau deja ca un „trib”! Și numai după trei luni. O biserică numai de trei luni, într-o țară păgână, persecutată, se găsește în mâinile conducerii locale, care este formată doar din toți bărbații din biserică.

(Și biserica ta poate să facă așa ceva, nu? Și bărbații din biserica ta conduc lucrurile, așa-i?)
Fapte 17:10

Când ajungi să citești Fapte 18:5 descoperi că Pavel a ajuns deja în Corint. Pe când era acolo, primește o scrisoare de la creștinii din Tesalonic. Pavel le răspunde. În scrisoarea sa, Pavel se adresează de patrusprezece ori *fraților*. Unii din biserica din Tesalonic interpretează greșit scrisoarea lui Pavel. Apare haosul. Biserica din Tesalonic se găsește într-o criză nouă. Criza este internă. Pavel scrie bisericii a doua scrisoare în care include o propoziție prin care cere ca *fiecare frate* din biserică să audă citindu-se scrisoarea aceasta.

TESALONICENI

În toată scrisoarea nu se găsește nici o referire la clerici sau bătrâni, cu toate că biserica se găsește într-o criză de toată frumusețea. În cea de-a doua scrisoare către această biserică tânără și aflată tot timpul în crize, Pavel se adresează de *șase* ori *fraților* din biserică. Nu se adresează *niciodată* clericilor sau bătrânilor.

La plecarea din Corint Pavel avea optsprezece luni petrecute cu cei de acolo, ceea ce ar fi putut să fie o perioadă suficient de lungă pentru a numi bătrâni. Însă nu a făcut-o. Când a părăsit biserica din Corint, frații de acolo, legați strâns unul de altul, erau cei ce conduceau.
Fapte 18:18

Frații dintr-o biserică au scris o scrisoare *fraților* din altă biserică. (Tu aparții unei biserici unde frații din biserică, nu pastorii sau bătrânii, sunt cei ce decid să scrie scrisori altor biserici, apoi le alcătuiesc și le trimit... nu-i așa?)
Fapte 18:27

Trec cel puțin alți șase ani până ce Pavel scrie o altă scrisoare. Următoarea scrisoare pe care o scrie este către biserica din Corint. Biserica din Corint are aproape opt ani, iar biserica este într-o criză serioasă. Criza aceasta a determinat scrierea a două scrisori către

CORINTENI

Pavel scrie bisericii din Corint două scrisori. Ține minte, acesta este criza internă cea mai gravă din cele regăsite în Noul Testament. (Vezi Fapte 19:). Pavel a scris aceste două scrisori în timp ce locuia în Efes.

În prima sa scrisoare către Corinteni, Pavel se adresează, sfătuiește, îndeamnă și îi imploră pe *frații* din biserică de *douăzeci și patru de ori*.

Chiar și o citire fugară a acestor pasaje arată cu claritate, cine era la conducere. Nu erau clericii, nici bătrânii... ci mai degrabă *toți bărbații* din biserică.

În cea de-a doua scrisoare către corinteni, Pavel se mai adresează de patru ori fraților din biserică. Însă, surprinzător, el menționează pe unii frați din alte biserici, care sunt activi în bisericile lor și mai spune de trimiterea unui frate într-o parte sau alta... de circa *patru* ori.

(Ție îți sunt foarte naturale lucrurile acestea, nu-i așa? Tu aparții tocmai unei asemenea biserici, și trăiești în aceeași atmosferă, așa-i?)

ROMANI

Încă abordăm toate evenimentele acestea în ordine *cronologică*. Parcurgem Faptele Apostolilor până ajungem în locul, în care Pavel scrie o scrisoare unei biserici.

Pavel, pleacă din Efes și vizitează Corintul, de unde scrie o scrisoare creștinilor din Roma. (Fapte 20:4). Cea mai mare parte a celor din Roma ce primesc scrisoarea lui Pavel sunt prieteni personali ai săi. De fapt, Pavel i-a trimis pe cei mai mulți dintre ei la Roma. El a ales credincioși din bisericile din Asia Mică, Galatia, Siria, și Israel și i-a trimis să întemeieze o biserică a neamurilor în Roma.

Cu toate că cartea către romani este o dizertație doctrinală, din capitolul unu până la unsprezece, Pavel se adresează în mod direct *fraților* din biserică din Roma de nouă ori. Nu se face nici o referire la clerici sau la bătrâni.

Din Efes, Pavel se îndreaptă spre casă în Antiohia la sfârșitul celei de-a treia călătorii de întemeieri de biserici. Ajungând în Ptolemaida, el îi salută pe *frații* din biserică și petrece noaptea acolo.

Începi să înțelegi că bărbații, fără titluri, conduceau eclesia?

Pavel ajunge în cele din urmă în Antiohia, apoi merge la Ierusalim unde este primit cu căldură de *frați*.

Fapte 21:17

Este atâta patos în Fapte 28:14, 15. Pavel stătuse în închisoare doi ani și mai avusese parte de încă o scufundare cu corabia (a patra). Pavel, prizonierul, ajunge în cele din urmă în Italia și se îndreaptă spre Roma. Frații din Roma, auzind că se îndreaptă spre Roma, merg să-l întâmpine. Așa că el a prins curaj și a mers la Roma. (Lucruri obișnuite pentru biserică ta, nu?)

Așa se încheie Faptele Apostolilor. Sfârșitul Faptelor nu înseamnă sfârșitul scrisorilor lui Pavel către biserici. Până acum am respectat desfășurarea cronologică a întâmplărilor. Vom continua să o facem cu toate că, din punct de vedere cronologic, cartea Faptele Apostolilor s-a încheiat. (Povestea continuă *după* încheierea Faptelor).

COLOSENI-EFESENI

Pavel scrie două scrisori bisericilor din Colose, Herapole, și Laodicea... orașe pe care nu le-a văzut niciodată, și unor biserici, pe care nu el le-a întemeiat. Bisericile acelea au fost

întemeiate de un om pe nume Epafrodit. Epafrodit *părăsise* Colose. De fapt, el se găsește la sute de kilometri să-l viziteze pe Pavel, în Roma! Plantatorii de biserici *pleacă!*

Ține minte, Pavel scrie două scrisori scurte unor biserici ce nu aveau lideri și le lipsea și întemeietorul. Pavel nu i-a întâlnit niciodată pe oamenii aceia. Cu toate acestea, este evident că bisericile nu sunt conduse de altcineva decât de *frați*. În trei locuri diferite, el se adresează celor pe care nu-i întâlnise niciodată, referindu-se la ei cu „fraților”. El nu s-a adresat altcuiva! Doar *fraților și sfinților*.

FILIPENI

Cam la șase luni după ce a scris colosenilor, Pavel scrie *ultima* sa scrisoare unei biserici. În cele nouă scrisori pe care Pavel le scrie bisericilor, acesta este singura în care face referire la *bătrâni*. Ține însă minte: biserica căreia îi scrie are doisprezece ani vechime! Și mai ține cont, bătrânii aceia fuseseră frați din biserică, frați din rândul celorlalți, frați simpli mult timp înainte de a deveni bătrâni. Probabil că dacă bătrânii aceia ar fi încercat să vină cu vreun jug al „supunerii și autorității”, frații lor le-ar fi amintit că ei, la fel ca ceilalți, nu sunt decât oameni de rând.

Existând în scrisoarea aceasta scurtă o singură referire la bătrâni, sunt șase locuri în care Pavel îi imploră pe *frați*, să ia atitudine în anumite lucruri. Se pare că frații sunt în mare măsură la conducere.

În cele nouă scrisori pe care Pavel le scrie bisericilor, el face o singură referire la bătrâni. El face nenumărate referiri directe la frații din fiecare localitate.

Câte sunt bisericile pe care le poți numi ca făcând parte din această categorie?

Dă-ne Dumnezeuule bărbați, întemeietori de biserici, care să facă ca lucrurile să se întâmple așa. Și dă-ne frați și surori care sunt gata să fie abandonați de întemeietorul de biserici (și care pun apoi mâna pe vâsle și vâslesc din răspuțeri).

Ai văzut acum cel de-*al doilea* ingredient necesar pentru formarea unor biserici în stilul celor din primul secol. Primul este întemeietorul de biserici. Întemeietori de biserici, ce pleacă. Al doilea, este o biserică condusă în întregime de către... adunarea locală. De nimeni altul.

(Nu este uimitor? Au fost scrise nenumărate cărți despre lucrători. Cărțile acestea au creat castele de nisip, lumi și tărâmurii noi, punându-l în centru, canonizându-l, romanțându-l pe lucrător, pe pastor, pe preot, etc. Însă nu a scris nimeni o carte, pornind numai de la pasajele amintite, prezentând o istorie extraordinară a ceea ce au făcut oamenii aceia oordinari. Unde se găsește o singură carte depre frați?)

Bărbații și femeile, lăsați de unii singuri, să experimenteze și să descopere viața de biserică. Și întemeietori de biserici, care sunt rareori pe aproape. Într-adevăr, lucrul acesta este mai mult decât radical.

Crezi că ai vrea să vezi apărând din nou astfel de oameni pe pământ? Da? Ei bine, cum îți s-ar pare să fii tu însuși prins într-un mănunchi de „frați”? Crezi că ești gata să fii lăsat fără nici o conducere a cuiva din afară, în mijlocul unui grup de frați, care până la urmă s-ar putea să se dovedească să fie ca o barcă spartă?

Întemeietorul de biserici, unde ești?

Avem nevoie de asemenea întemeietori de biserici. Și avem nevoie de asemenea de frați și surori! Două nevoi cu adevărat mari. Nu există nici o îndoială că dacă am avea asemenea întemeietori de biserici, atunci ar fi o mulțime de frați și surori, și vâsle cu care să înainteze. De ce nu se găsesc astfel de întemeietori de biserici? Sunt motive întemeiate.

Primul motiv (și se pare că nimeni nu este gata să facă așa ceva):

Înainte de a îndrăzni să întemeieze o biserică toți întemeietorii de biserici ar trebui să se formeze mai întâi într-o *viață de biserică* reală, a onestității și bunătății, nu teoretică, ci vie, plină de energie, de libertate, nelegalistă, fără lege. Trăiește într-o biserică ca un frate obișnuit. Aceasta este mai întâi! Cei mai mulți lucrători nu s-ar opri din lucrare să facă așa ceva. Cei mai mulți lucrători au în subconștientul lor două sau trei idei despre lucrare. Unu: trebuie să scap de la iad; nu pot să-mi încetez activitatea doi sau trei ani pentru a fi laic. Doi: eu, să-mi las serviciul? Ești nebun? Voi muri de foame! Trei: tocmai am primit o revelație. Lucrurile acestea le pot face fără să mă opresc din lucrare!

Unu: nu, nu este așa.

Doi: îți prinde bine.

Trei: nu poți.

Subestimezi sarcina și supraestimezi capacitatea ta. Stai liniștit câțiva ani și lasă să iasă din tine aerul de cleric. (Aceasta se întâmplă dacă muncești să-ți câștigi existența.)

Descoperă viața de biserică. Pune-te apoi pe genunchi și mulțumește-I lui Dumnezeu că nu ai încercat înainte să faci lucrurile acestea.

Puțină umilință, o perioadă de odihnă, un timp de învățare în cel mai bun seminar numit eclesia. Timp, în care se învață experimentarea lui Isus Christos ce nu a făcut încă rău nici unui cleric. Este un lucru prea radical ca cei chemați de Dumnezeu să-l priceapă măcar, cu atât mai puțin să încerce să facă așa ceva. Cu cât sunt mai radicali asemenea oameni, cu atât sunt mai puține șanse ca ei să stea. Când vor fi oamenii gata să fie mai mult decât radicali?

Înainte ca să devină întemeietori de biserici, aceștia să se formeze în niște biserici întemeiate atât de ciudat? Este așa ceva în Scriptură? Da!

- Primii doisprezece apostoli au experimentat o viață de biserică embrionică în timp ce au trăit împreună cu Isus Christos timp de patru ani. Aceasta au făcut oamenii aceia chemați de Dumnezeu *înainte* de a începe biserica din Ierusalim.

- Barnaba, Agab, Ștefan, Filip, Sila, Iuda și Barnaba au experimentat toți viața de biserică înainte de a deveni lucrători. Și când au plecat în lucrare, bisericile lor i-au susținut în întregime. De ce? Pentru că bisericile îi cunoșteau foarte bine și erau gata să-i ajute. Ceilalți frați din biserică îi cunoșteau... îi iubeau și îi susțineau în toate. Aș spune că o biserică ce experimentează adevărata viață de biserică va susține pe orice bărbat din mijlocul ei care este chemat de Dumnezeu, care a trăit mai întâi în mijlocul lor, dacă nu cumva îl consideră puțin deplasat sau că ar fi prematur ca el să se implice. Sfinților le place să ajute asemenea oameni. (Nu, nu pe cei săriți, pe ceilalți.)
- Pavel a stat la picioarele lui Barnaba patru ani în biserica din Antiohia înainte de a începe prima sa călătorie de întemeiere de biserici. Biserica din Antiohia l-a susținut pe Pavel când acesta a plecat. Ghicește, de ce?

Mai târziu, Pavel a pregătit opt întemeietori de biserici dintre *neamuri* așa cum Isus a pregătit doisprezece întemeietori de biserici evrei. Modul în care a făcut Pavel lucrul acesta a fost genial. Pavel a ales bărbați care au trăit toți în biserici de-ale neamurilor. Pavel a chemat la Efes pentru pregătire oameni ce trăiseră în viața de biserică. *Înainte* de a merge la Efes, fiecare din ei fusese într-un trup local de credincioși. Toți cei opt bărbați dintre neamuri fuseseră mântuiți și au crescut spiritual... în viața de biserică. Este *așa ceva* în Scriptură?

Aristarh și Secund au fost mântuiți și crescuți în biserica din Tesalonic.

Sopater: în biserica din Berea.

Gaius: biserica din Derbe.

Timotei: biserica din Listra.

Tihic și Trofim: biserica din Efes.

Tit: biserica din Antiohia.

Fapte 20:4

Mai târziu s-a alăturat acestora Epafrodit, care se pare că a fost convertit în biserica din Efes, cu toate că localitatea lui de baștină era Colose. (Colose era la circa 135 de kilometri de Efes. El s-a întors la Colose, Herapole și Laodicea și a întemeiat câte o biserică în fiecare din orașele acestea, după care a *plecat*.)

Toți bărbații aceștia au trăit în viața de biserică înainte de a deveni întemeietori de biserici. Toți au stat la picioarele unui întemeietor de biserici și au fost pregătiți de acesta. (Nu era vorba de seminarii.) Toți bărbații aceștia au experimentat *mai întâi* viața de biserică! Numai *Apolo* nu a experimentat viața de biserică înainte de a deveni un lucrător... iar Apolo era o pacoste pentru toți!

Vezi acum de ce avem așa puțin bărbați de acest fel și de ce avem o nevoie disperată de ei. Dorește cineva o revoluție?

Dragă cititorule, dacă ești lucrător sau un tânăr seminarist ce se simte chemat de Dumnezeu, nu abandona lucrarea ca să devii un simplu frate în viața de biserică numai pentru că pare o idee bună, sau chiar pentru că este scriptural. Fă-o numai din revelație. O revelație care să te pătrundă până în măduva oaselor. Te rog. Domnule, anumite lucruri nu pot fi luate oricum, sunt revelații date de Dumnezeu.

Pentru a vedea lucrurile acestea serioase din nou pe pământ, pentru a vedea o biserică profund spirituală formată de asemenea de oameni ciudați (întemeietorii de biserici ce *părăsesc* bisericile) ne cere tuturor să depășim ceea ce astăzi se consideră a fi ceva radical.

Să încheiem aici.

Fie că vrei o revoluție, fie că nu.

Dacă vrei, sunt anumite cărți pe care le poți citi, casete pe care să le asculți... și probabil o biserică sau două pe care ar trebui să le vizitezi, pentru ca să poți vedea cu ochii tăi că asemenea lucruri se pot întâmpla.

SINGURA CAUZĂ PENTRU CARE MERITĂ SĂ TRĂIEȘTI ȘI SĂ MORI ESTE UNA
LIPSITĂ DE ORICE SPERANȚĂ

ANEXĂ

Anexă

Se vor schimba lucrurile?

Să zicem că broșura aceasta pe care o ții în mână a fost citită de toți slujitorii, pastorii și lucrătorii creștini din lumea anglofonă. Care va fi impactul ei? Se va schimba duminica următoare ceva, sau va fi duminica următoare exact la fel ca cea care a trecut?

Cunoașterea faptelor istorice (pe care le-ai citit în primele trei capitole), nu va schimba ceea ce fac oamenii acum. Practicile actuale ale creștinismului evanghelic vor continua. Pentru totdeauna. Dragă cititorule, așa sunt lucrurile.

Să luăm Reformația de exemplu. Nici nu a clintit măcar Biserica Romano-Catolică. Denominația romano-catolică, cu atât de puține versete care să-i justifice practicile, a reușit cu toate acestea să justifice toate practicile sale cu Biblia! Și nu s-a schimbat în timpul Reformației cu nici o iotă.

Ei bine, creștinismul evanghelic are tradiții la fel de înrădăcinate și de sacre ca cele ale catolicilor, fie că sunt scripturale sau nu. Lucrurile nu se vor schimba.

În lumea anglofonă sunt între trei și cinci milioane de oameni care își câștigă existența lucrând în bisericile și organizațiile evanghelice. Încearcă să-ți imaginezi pastorii renunțând la locuințele și salariile lor. Imaginează-ți misionarii că renunță la metodele lor misionare vechi de 300 de ani și revin la căile lui Pavel de întemeiere de biserici. Imaginează-ți centrele de misiune de peste tot că se închid. Imaginează-ți că lucrătorii nu numai că abandonează activitatea pastorală, însă intră în servicii, susținându-se singuri în lucrare. Imaginează-ți clădirile de biserici abandonate, cu ușile acoperite de scânduri bătute în cuie. Imaginează-ți apoi că toți copiii lui Dumnezeu sunt gata să se întoarcă de bună voie la întâlnirile din case și să experimenteze *biserica* fără să aibă un lucrător sau pe altcineva care să-i călăuzească.

Imaginează-ți un pastor care spune turmei sale că va mai lucra cu ei încă șase luni, după care îi va părăsi pentru ca ei să-și poarte singuri de grijă, și că în momentul în care el va pleca, clădirea va fi închisă, toată lumea va începe să se întâlnească în case, iar el nu va reveni să ajute decât peste doi ani. Iar când se va întoarce, va sta numai două săptămâni.

Încearcă acum să calculezi numărul celor care ar fi gata să accepte o asemenea idee trăznită! Imaginează-ți bătrânii și diaconii gata să-și abandoneze funcțiile și titlurile lor. Câți lucrători crezi că ar face așa ceva? Câți enoriași crezi că ar fi de acord?

Gândește-te mai mult la următorul aspect: există lucrători ce au fost pregătiți să întemeieze o biserică într-o abandonare atât de radicală? Există bărbați ce au o experiență proprie în privința aceasta? Sau au văzut măcar așa ceva? Bărbați care să poată pregăti poporul lui Dumnezeu pentru o asemenea aventură palpitantă și pentru o schimbare atât de îndrăzneată și periculoasă?

Imaginează-ți închiderea seminariilor din lumea noastră și revenirea la conceptul întemeietorului de biserici ce îi pregătește pe lucrători. Pregătire pe teren. Imaginează-ți creștinismul evanghelic că revine la modul în care Isus și Pavel au pregătit întemeietorii de biserici. Imaginează-ți că *toți* lucrătorii sunt pregătiți pentru lucrare așa cum Pavel a format pe cei opt întemeietori de biserici dintre neamuri.

Imaginează-ți închiderea cartierelor generale ale denominațiilor. Crezi că cineva va renunța cu bucurie la slujbele lor pentru a acționa așa cum spune *istoria*?

Nu a fost niciodată o asemenea tranziție fără folosirea forțelor armate. Chiar și atunci când schimbarea a fost adusă cu sabia, nu a existat niciodată o schimbare atât de radicală.

Îți poți imagina închiderea organizațiilor para-bisericești? Pentru a fi *biblice*? Efectul economic ar fi dezastruos. Sute de mii de creștini ar fi fără servicii.

Să abandonăm practicile inventate de om de-a lungul secolelor? Chiar dacă practicile acestea ne subminează și chiar distrug exprimarea vie a credinței noastre? Să scăpăm de pietrele acestea de poticnire, dacă lucrul acesta va lăsa milioane de oameni fără servicii... lefteri? Îți poți imagina trei, patru milioane de creștini ce își câștigă existența în organizații creștine că renunță la serviciile lor... *cu bucurie*?

Îți poți imagina că vor accepta mai mult de o mână de oameni un asemenea scenariu chiar dacă toți cei 500.000.000 de protestanți ar citi broșura aceasta?

Nu, nu vom renunța la căile noastre. Iar creștinismul va continua așa cum este.

Dacă crezi că (1) astfel de schimbări radicale pot avea loc în bisericile evanghelice de astăzi... sau (2) sau vei acționa din interior pentru a ajuta la producerea unei schimbări atât de radicale, nu ești candidat pentru o revoluție.

Te rog, lasă practicile actuale să continue ca atare. Lasă-le în pace. Nu ataca niciodată starea de fapt a lucrurilor. Mai mult, dacă ești implicat în mersul actual al lucrurilor în creștinism, și dacă ți se pare că este bine așa, rămâi acolo. Lasă ca tradițiile și organizațiile să continue.

Singurii oameni care pot face parte dintr-o revoluție sunt cei care știu că nu pot sta acolo unde se găsesc și *trebuie* să plece. Și să o facă cu umilință. În liniște. Nu trânti ușa când pleci. Cei ce rămân sunt frații și surorile tale în Christos.

Nu fi niciodată cel care spintecă cu cuțitul burduful cel vechi și nici cel ce încearcă să pună un vin nou într-un butoi cu capac fix, ce și-a pierdut capacitatea de a se întinde. Isus a trăit în mijlocul religiei iudaice. El nu a căutat să îi pună capăt. Ține minte asta. Religia aceea este încă pe pământ... după două mii de ani. El a spus cu înțelepciune să lăsăm lucrurile așa cum sunt, să continue cum sunt ele.

Fii blând cu copiii lui Dumnezeu. La urma urmei, și tu ești unul din copiii lui Dumnezeu, și ai nevoie să fii tratat cu blândețe! La fel noi toți. S-ar putea ca răutatea să fie o parte a radicalului, însă atunci când ești *mai mult decât radical*, nu mai poți fi răutăcios! Noi vom trăi numai o parte a schimbării. Ea va avea loc, însă încet. La urma urmei, avem în vedere aici o

schimbare a istoriei creștinismului. O schimbare majoră, fără precedent. O asemenea schimbare nu se produce într-o viață de om.

Dă-ți seama de amploare, de amploarea uriașă a aceste revoluții. Este o revoluție atât de radicală încât va avea nevoie de 200 la 300 de ani pentru a produce efecte majore.

Numai atunci când catolicii și protestanții vor putea să vadă o manifestare a credinței creștine care să fie atât de frumoasă, de simplă, de neîngrădită, de atentă cu alții, iar oamenii atât de legați de viața lor trăită în viața de biserică... numai atunci vor renunța *unii* la ce este vechi.

Vei auzi poate pe cineva spunând: „O, lucrurile se vor schimba când va veni persecuția”.

De fapt nu este așa. Persecuția nu poate să înlăture o mentalitate. Persecuția nu poate să distrugă o cultură religioasă. Ține minte te rog: catolicii i-au înjunghiat pe luterani. Luteranii nu s-au schimbat. Protestanții i-au înjunghiat pe catolici. Catolicii nu s-au schimbat. Însă ambele tabere i-au băgat în pământ pe ceilalți. Și când a venit persecuția din nou, ei erau complet neschimbați.

Creștinii din America ce au vizitat Rusia când era comunistă spuneau cât de curată și de simplă și biblică era biserica ascunsă din Rusia. (Cum sufereau, cum se întâlneau în păduri, etc.) De fapt, nu era chiar așa. Când a apărut biserica vestică a început să clădească clădiri de biserică și să revină la toate lucrurile pe care le fac protestanții.

Și acolo în păduri unde țineau întâlnirile lor secrete... era un pastor cu ei. (Rolul pastorului nu s-a sfârșit niciodată.) Chiar și acolo în păduri, copiii lui Dumnezeu se strângeau în jurul pastorului, fiind laicii veșnic tăcuți. În păduri, ei cântau două cântece, apoi se rugau, mai cântau două cântări, și se rugau din nou. Urma apoi colecta, iar apoi vorbea pastorul. După aceea urma binecuvântarea și toți mergeau acasă.

Ei nu s-au schimbat. Nu, persecuția *nu* va schimba biserica.

Când persecuția s-a sfârșit în Rusia, primul cuvânt rostit către Occident a fost: „Vă rugăm, trimiteți-ne bani să ne putem clădi o biserică”. Iar astăzi au în continuare un pastor și o clădire, iar când se întâlnesc, cântă două cântări...

Persecuția nu schimbă practicile și nici mentalitatea noastră. O schimbare radicală va fi adusă numai la sfârșitul logicii mentalității noastre protestante.

Singura noastră speranță este revenirea la mentalitatea primului secol. Revenirea la eclesia primului secol, la capacitatea incredibilă din primul secol de a-L atinge, cunoaște și exprimă pe Isus Christos. De a-L vedea pe El centrul. Centrul într-o biserică lipsită de clerici, unde biserica *este* a tuturor sfinților. Unde îndrumările zilnice și săptămânale vin de la frați și surori... aceasta este singura noastră speranță.

Aceasta ne conduce la *tine*.

Este nevoie să iei în considerare câteva întrebări:

Ești într-o stare atât de disperată încât nu mai poți accepta starea actuală a lucrurilor?

Și iată care este întrebarea cheie.

Ești gata să iei parte la o revoluție atât de radicală, chiar mai mult decât radicală, care nu poate avea șanse de reușită în timpul vieții tale? Într-adevăr aceasta este o revoluție.

**SINGURA CAUZĂ PENTRU CARE MERITĂ SĂ TRĂIEȘTI... ESTE UNA LIPSITĂ
DE ORICE SPERANȚĂ. *ACEASTA* ESTE O CAUZĂ FĂRĂ SPERANȚĂ.**

Chemarea persistentă a glasurilor radicale ale bărbaților și femeilor, și mărturia experienței lor fără precedent, ce se întinde de-a lungul secolelor... *aceasta și numai aceasta* va deveni într-o zi cea mai mare influență din omenire.

Faptul că noi nu putem câștiga într-o viață de om această cauză... aceasta face ca revoluția aceasta să merite sacrificiul vieților noastre.

